

**ТИЕРИ ЖОНКЕ
ТАРАНТУЛА
КОЖАТА, В КОЯТО ЖИВЕЯ**

Превод от френски: Георги Ангелов, 2011

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ПАЯКЪТ

I

Ришар Лафарг крачеше бавно по застланата с чакъл алея, която водеше до мъничко езеро сред горичката край оградата на вилата. Нощното небе беше ясно в юлската вечер, осеяно с млечнобели трепкащи искрици.

Двата лебеда тънеха в спокоен сън зад разстланите водни лилии, извили шии под крилете си, дребната женска ласкаво се бе сгушила до по-внушителното тяло на самеця.

Лафарг откъсна една роза и вдъхна за миг сладникавия, почти отблъскващ аромат, преди да се върне назад. Зад липите край алеята се издигаше плътният и лишен от всякакво изящество силует на ниската къща. На приземния етаж бе кухненското помещение, където Лин, камериерката, навярно се хранеше. Отдясно беше по-светло и се носеше приглушено бръмчене: там беше гаражът, където шофьорът Роже се занимаваше с двигателя на мерцедеса. И най-сетне — просторният хол, през чиито тъмни завеси се процеждаха само няколко лъча светлина.

Лафарг вдигна очи към първия етаж и погледът му се спря върху прозорците на обиталището на Ева. През откренатите капаци мъждееше сияние и се носеха нотите на плаха мелодия на пиано: първите тактове на *The Man I Love*^[1]...

Лафарг потисна раздражението си, влезе с бързи крачки във вилата, затръшна вратата, почти изтича до стълбището и го изкачи на един дъх. Когато стигна на етаж, замахна с юмрук, но после се овладя и се задоволи да почука със свит показалец.

Отлости трите резета, запречващи отвън вратата на апартамента с обитателката, която упорито оставаше глуха за неговия зов.

Затвори безшумно вратата и влезе в будоара. Помещението тънеше в мрак, единствено лампата с абажур на пианото хвърляше приглушена светлина. В дъното на спалнята, в съседство с будоара, рязко неоново бяло петно от банята открояваше ярко края на апартамента.

Насочи се в полумрака към уредбата и спря звука, прекъсвайки първите ноти на музиката от плочата с *The Man I Love*.

Овладея гнева си, преди да промърмори с равен, лишен от упрек тон една все пак кисела забележка относно разумния срок за гримиране, избор на рокля и подбор на подходящи бижута, съобразени с вечерята, на която той и Ева бяха канени...

После отиде до банята и сподави ругатнята си, когато видя младата жена, потънала в гъст пашкул от синкава пяна. Въздъхна. Ева пресрещна погледа му; стори му се, че съзира предизвикателство, и това го накара да се ухили. Поклати глава, почти развеселен от подобна детинщина, и напусна апартамента...

Когато се върна в салона на партера, си наля скок от бара до камината и го изпи наведнъж. Алкохолът опари стомаха му и лицето му се сви в болезнена гримаса. Отиде до интерфона, свързан с апартамента на Ева, натисна бутона и се прокашля, след което изрева, притиснал устни до пластмасовата решетка:

— Умолявам те, побързай, боклук такъв!

Ева подскочи стреснато, когато двете колонки от 300 вата, скрити в преградите на будоара, възпроизведоха с пълна мощ рева на Ришар.

Тя потръпна, преди да излезе бавно от огромната кръгла вана и да навлече хавлията. Седна пред тоалетната масичка и започна да се гримира с бързи и резки движения.

Управляваният от Роже мерцедес напусна вилата във Везине^[2] и се насочи към Сен-Жермен. Ришар наблюдаваше отпуснатата до него Ева. Тя пушеше небрежно, поднасяйки от време на време цигарето от слонова кост до тънките си устни. Уличните лампи осветяваха на равни интервали купето на колата и хвърляха мимолетни отблясъци по плътно прилепналата рокля от черна коприна.

Ева седеше с отметната назад глава и Ришар не можеше да види лицето ѝ, озарено само от краткото припламване на цигарата.

* * *

Не се задържаха дълго на градинското парти, организирано от някакъв гешефтар, стремящ се да заяви съществуването си сред околния хайлайф. Разхождаха се сред гостите бавно, Ева бе хванала Ришар под ръка. Оркестърът в парка тихо свиреше някаква нежна мелодия. В близост до масите и бюфетите, разпръснати край алеите, се образуваха малки групички.

Не можаха да избегнат светските пиявици и се наложи да изпият няколко чаши шампанско в чест на домакина. Лафарг срещна някои колеги, сред които и един член на Лекарския съвет; получи похвала за последната си статия в *Ла Ревю дю пратисиен*^[3]. Покрай разговора дори обеща участие в конференция върху пластичната хирургия на гърдата по време на предстоящите *Медицински беседи Биша*^[4]. По-късно се проклрнаше, че се е оставил по такъв лесен начин да падне в капана, при положение че можеше съвсем любезно да отклони поканата.

Ева стоеше настрана и изглеждаше умислена. Наслаждаваше се на похотливите погледи, които някои от поканените се осмеляваха да ѝ хвърлят, и с удоволствие им отвръщаше с едва доловима презрителна гримаса.

Остави за малко Ришар, за да отиде до оркестъра и да поръча да изсвирят *The Man I Love*. Когато прозвучаха първите пленителни и тъжни тактове, тя вече се бе върнала при Лафарг. Върху устните ѝ разцъфна подигравателна усмивка, щом по лицето на лекаря се прочете болка. Той внимателно я прегърна през кръста и я дръпна настрана. Саксофонистът започна жаловито соло и Ришар трябваше да се въздържа, за да не удари плесница на придружителката си.

Накрая се сбогуваха с домакина към полунощ и поеха към вилата във Везине. Ришар придружи Ева до спалнята ѝ. Седнал на канапето, той я наблюдаваше как се съблича — най-напред машинално, после сладно — срещу него, гледайки го с ирония.

Изправи се пред него с ръце на хълбоците, разкрячена, като руното на венериния ѝ хълм бе точно пред лицето му. Ришар сви рамене и стана, за да вземе оставена на библиотеката седефена кутийка. Ева се изпъна на една постелка направо на пода. Той седна по турски до нея, отвори кутийката и извади дългата лула и станиола с малките мазни топчета.

Внимателно напълни лулата и поднесе запалена клечка кибрит, преди да я подаде на Ева. Тя дръпна продължително. В стаята се разнесе блудкав аромат. Бе се излегнала на една страна в поза на зародиш и пушеше, втренчена в Ришар. Скоро очите ѝ се замъглиха и станаха като стъклени... Ришар вече приготвяше втора лула.

Час по-късно я напусна, като залости с двойно превъртане трите резета на апартамента. Когато се прибра в своята стая, на свой ред се съблече и дълго съзерцава сивеещото си лице в огледалото. Усмихна се на образа си, на побелелите коси, на многобройните бръчки, вдълбани в лицето. Изпъна напред разтворени длани, после затвори очи и с едва доловимо движение разкъса някакъв въображаем предмет. Когато най-накрая си легна, дълго се въртя в леглото, преди да заспи чак на зазоряване.

[1] „Мъжът, когото обичам“, популярна мелодия от Джордж Гершуин по текст на неговия брат Айра Гершуин, изпълнявана от Били Холидей, Сара Вон, Ела Фицджералд, Лайза Минели и много други. — Б.пр. ↑

[2] Богато предградие на Париж, осеяно с гори, езера и паркове. — Б.пр. ↑

[3] Авторитетно френско медицинско издание. — Б.пр. ↑

[4] Мари Франсоа Ксавие Биша, френски лекар и физиолог (1771–1802). — Б.пр. ↑

II

Камериерката Лин имаше свободен ден и тази неделя Роже трябваше сам да приготви закуската. Той дълго чука на вратата на Лафарг, преди да получи отговор.

Ришар яде с наслада, поглъщайки лакомо пресните кроасани. Беше в радостно, почти закачливо настроение. Нахлузи джинси, лека риза, обу си мокасини и излезе да се разтъпчи из градината.

Лебедите кръстосваха гладката повърхност на водата. Когато Лафарг се появи край водните лилии, те приближиха брега. Подхвърли им няколко корички хляб и клекна, за да ядат от ръката му.

После тръгна из градината; площите с цветя образуваха ярки петна сред зелената шир на прясно окосената трева. Насочи се към двайсетметровия басейн, разположен в самия край на градината. Стена, обграждаща отвсякъде имота, скриваше от погледа улицата и дори околните вили.

Запали лека цигара, изпусна дима, подсмихна се продължително и се върна в къщата. Роже бе оставил на кухненската маса подноса със закуската за Ева. В хола Ришар натисна копчето на интерфона и изрева с пълна сила: ЗАКУСКА! СТАВАЙ!

После се качи на горния етаж.

Отключи вратата и влезе в спалнята; Ева още спеше в голямото легло с балдахин. Лицето ѝ едва се подаваше изпод чаршафите, а кестенявите ѝ, гъсти и къдрави коси образуваха тъмно петно върху бледолилавия сатен.

Лафарг седна на края на леглото и остави подноса до Ева. Тя потопи устни в чашата с портокалов сок и неохотно захапа намазана с мед филийка сухар.

— Днес е дващсет и седми... — каза Ришар. — Последната неделя на месеца. Забравили ли бяхте?

Ева леко поклати глава, без да поглежда Ришар. Очите ѝ бяха безизразни.

— Добре — продължи той, — тръгваме след 45 минути!

Излезе от апартамента. В просторния салон се приближи до интерфона и извика:

— Казах 45 минути, разбра ли?

Ева бе застинала, заслушана в усиления от високоговорителите глас.

* * *

Мерцедесът пътува три часа, преди да напусне магистралата и да поеме по тесен, криволичещ второстепенен път. Нормандското поле бе изпаднало във вцепенение под лятното слънце. Ришар си отвори газирана вода и предложи на Ева, която дремеше с полуотворени очи. Отказа поднесената ѝ чаша. Той затвори вратата на малкия хладилник.

Роже караше бързо, но умело. Не след дълго паркира мерцедеса пред входа на замък, разположен край малко селце. Гъста гора обграждаше имението, чиито пристройки, защитени от метална ограда, приближаваха първите къщи на селото. Групички излезли на разходка хора седяха на стълбището и се наслаждаваха на слънцето. Сред тях сновяха жени в бели блузи и табли, отрупани с разноцветни пластмасови чаши.

Ришар и Ева изкачиха стъпалата към входа и се насочиха към гишетото, зад което се бе настанила внушителна служителка. Тя се усмихна на Лафарг, подаде ръка на Ева и извика един санитар. Ева и Ришар се качиха в асансьора, който спря на третия етаж. Дълъг коридор се простираше в безкрайна права, прекъсван от полуколони, уютяващи врати, снабдени с правоъгълни шпионки от прозрачна пластмаса. Безмълвният санитар отвори седмата врата вляво. Отдръпна се, за да пропусне двойката.

* * *

На леглото седеше жена — съвсем млада, въпреки бръчките и прегърбените рамене. Преждевременното състаряване, оставило дълбоки бразди по все още детското лице, представляваше мъчителна гледка. От чорлавите коси стърчаха безразборно кичури. Изцъклените

очи се въртяха във всички посоки. Кожата бе осеяна с черни корички. Долната устна потрепваше конвулсивно, а тялото бавно се полюшваше напред-назад, равномерно, като метроном. Бе облечена само в синя престилка, без джобове. Босите ѝ крака висяха отпуснато в пантофи с помпони.

Сякаш не бе забелязала влизането на посетителите. Ришар седна до нея и я хвана за брадичката, за да извърне лицето ѝ към себе си. Жената бе покорна, но нямаше нищо в изражението или в жестовете ѝ, което да подсказва поне бегло чувство или вълнение.

Ришар я прегърна през раменете и я притегли към себе си. Полюшването спря. Изправена до леглото, Ева наблюдаваше гледката през прозореца с бронирано стъкло.

— Вивиан — промълви Ришар — Вивиан, сладка моя...

Внезапно се изправи и сграбчи Ева за ръката. Принуди я да се извърне към Вивиан, която отново се полюляваше с безумен поглед.

— Дай ѝ ги... — каза задъхано.

Ева отвори ръчната си чанта и извади кутия шоколадови бонбони. Наведе се и подаде кутията на жената, на Вивиан.

Вивиан я сграбчи несръчно, разкъса капака и започна лакомо да поглъща бонбоните един след друг. Ришар я наблюдаваше като в унес.

— Добре, стига толкова... — въздъхна Ева.

Избута лекичко Ришар извън стаята. Санитарят чакаше в коридора; заключи вратата, докато Ева и Ришар отиваха към асансьора.

Върнаха се при гишето, за да разменят няколко думи със служителката. Ева направи знак на шофьора, който, облегнат на мерцедеса, четеше *Л'Екун*^[1]. Ришар и Ева седнаха отзад и колата потегли по пътя към магистралата, към Париж и накрая — към вилата във Везине.

* * *

Ришар бе заключил Ева в апартамента на първия етаж и бе освободил прислугата до края на деня. Отпуснат в хола, похапваше студените блюда, които Лин му бе поднесла, преди да си тръгне. Наближаваше седемнайсет часът, когато седна в мерцедеса и пое към Париж.

Спря до площад „Конкорд“ и влезе в голяма жилищна сграда на улица „Годо дьо Мороа“. Бързо се изкачи до третия етаж с връзката ключове в ръка. Отвори вратата на просторната гарсонiera. В средата на стаята имаше голямо кръгло легло, застлано с бледолилави сатенени чаршафи, а стените бяха украсени с няколко еротични гравюри.

На нощното шкафче имаше телефон с автомат-секретар. Ришар пушна касетата и прослуша обажданията: три за последните два дни. Дрезгави, задъхани гласове: мъжки гласове, оставящи съобщения за Ева. Отбеляза си часовете на предложените срещи. Излезе от гарсонieraта, бързо се смъкна до улицата и се качи в колата. Когато се върна във Везине, отиде до интерфона и с престорено любезен глас повика младата жена:

— Ева, чуваш ли ме? Трима! Тази вечер!

Качи се на етаж.

Тя бе в будоара, заета да рисува някакъв акварел. Спокоен, прелестен пейзаж: окъпана в светлина поляна, а в центъра, нарисувано с черен въглен — лицето на Вивиан. Ришар избухна в силен смях, сграбчи шишенце червен лак за нокти от тоалетната масичка и го изля върху акварела.

— Наистина ли никога няма да се промените? — изсъска той.

Ева се бе изправила и методично прибираше четките, боите и статива. Ришар я притегли към себе си и почти лице в лице ѝ прошепна:

— Благодаря ви от все сърце за покорността, с която се подчинявате на моите желания...

Лицето на Ева се сгърчи; от гърлото ѝ се разнесе продължителен, глух и нисък стон. После в очите ѝ проблесна гняв.

— Пусни ме, долен сводник!

— Ау, колко смешно! Да, да! Уверявам ви, много сте чаровна, когато се възмущавате...

Тя се бе освободила от прегръдката му. Оправи косите и дрехите си.

— Добре — каза тя, — значи тази вечер? Наистина ли го искате? Кога тръгваме?

— Ами... веднага!

Не размениха нито дума по време на пътуването. Все така безмълвни се озоваха в гарсоньерата на улица „Годо дьо Мороа“.

— Пригответе се, скоро ще дойдат — нареди Лафарг.

Ева отвори стенния гардероб и се съблече. Сгъна дрехите, преди да си сложи дълги черни ботуши, кожена пола и мрежести чорапи. Гримира силно лицето си — бяла пудра, алено червило — и седна на леглото.

Ришар излезе от гарсоньерата, за да влезе в съседната гарсоньера. На една от стените огледално стъкло позволяваше да се наблюдава тайно всичко, което се случваше в стаята, където чакаше Ева.

Първият клиент — приближаващ шейсетте търговец, зачервен от задух — пристигна след около половин час. Вторият — чак към двайсет и един часа — бе провинциален аптекар, който редовно посещаваше Ева и се задоволяваше да я гледа как се разхожда гола из тясната стая. И накрая третият — Ева го накара да почака малко, след като бе молил задъхан по телефона да дойде. Ставаше въпрос за издънка от добро семейство, потиснат хомосексуалист, който се възбуждаше крачейки, ръсейки ругатни и мастурбирайки, докато Ева вървеше до него и го държеше за ръка.

Зад огледалото Ришар се възторгваше от гледката, смееше се безмълвно, поклащаше се на люлеещ се стол, аплодирайки всяка гримаса на отвращение на младата жена.

Когато всичко свърши, отиде при нея. Тя захвърли кожените дрехи и облече семпъл костюм.

— Отлично! Вие сте все така съвършена... Прекрасна и търпелива! Елате — промълви Ришар.

Хвана я под ръка и я отведе на късна вечеря в някакъв славянски ресторант. Засипа с банкноти музикантите от циганския оркестър, скупчени около масата им — банкнотите от нощното шкафче, оставени от клиентите на Ева в замяна на извършената услуга.

* * *

... Спомни си. Беше лятна нощ. Жегата бе ужасна, влажна, непоносимо тежка. Бурята все не се наканваше да започне. Качи се на мотора и изчезна в нощта. Нощният въздух, мислеше си, ще ме освежи.

Караше бързо. Вятърът издуваше ризата ти, развяваше плющящите ѝ краища. Насекоми се размазваха по очилата, по лицето ти, но вече не ти бе горещо.

Мина доста време, преди да се притесниш от постоянството на двата бели фара, разкъсващи мрака след теб. Две втречени в теб електрически очи, които вече не те изпускаха от поглед. Обезпокоен, ти изстиска докрай газта на твоите 125 кубика, но колата зад теб бе мощна. Продължи да те следва без никаква трудност.

Започна да лъкатушиш из гората, най-напред разтревожен, после обзет от паника заради упорството на погледа, който не те оставяше на мира. Беше успял да видиш в огледалцето, че водачът е сам. Изглежда, не искаше да се приближи.

Най-сетне бурята се разрази. Първоначално лек, а после проливен дъжд. Колата се появяваше отново след всеки завой. Ти потрепери, целият вир-вода. Лампичката за бензин бе започнала застрашително да мига. Имаше още едва за няколко километра. Докато обикаляше из гората, бе успял да се загубиш. Вече не знаеше в коя посока се намира най-близкото село.

Пътят бе хлъзгав, ти намали скоростта. Колата изведнъж се приближи, почти те изпревари, опита се да те избута извън шосето.

Натисна спирачки, моторът поднесе. Когато отново даде газ в обратната посока, чу изскърцването на спирачките му: той също бе обърнал и продължаваше да те преследва. Беше непрогледна нощ и изливащият се от небето пороен дъжд ти пречеше да различаваш ясно пътя пред себе си.

Рязко насочи предното колело към някакъв насип, с надеждата да минеш направо през гората, но се подхлъзна в калта. Моторът полегна на една страна, а двигателят изгасна. Опита се да го изправиш, но не се получаваше.

Яхна отново седлото, натисна педала, но бензинът бе свършил. Мощен фенер освети храсталака. Снопът светлина те изненада, докато тичаше да се скриеш зад едно дърво. Опипа в горната част на

десния ботуш острието на ножа, камата от Вермахта, която винаги носеше в себе си...

Да, колата също бе спряла на пътя и вътрешностите ти се свиха на топка, когато забеляза тъмния силует, който се прицелваше с пушка. Дулото сочеше към теб. Изстрелът отекна заедно с трясъка от гръмотевицата. Оставеният на покрива на колата фенер изгасна.

Хукна с всички сили. Трънаците, които отстраняваше, за да си проправиш път, деряха дланите ти. От време на време фенерът просветваше и лъч светлина отново бликваше зад теб, проследявайки бягството ти. Вече не чуваше нищо, сърцето ти биеше лудо; полепналата по ботушите кал забавяше напредването. Стискаше камата в ръка.

Колко време продължи преследването? Останал без дъх, ти прескачаше в тъмнината повалените стъбла. Спъна се на някакво коренище и се просна на подгизналата земя.

Докато лежеше по очи в калта, дочу звук: някакво изгъмжаване. Той скочи върху ръката ти, премазвайки я с тока на ботуша си. Ти изпусна камата. После се стовари върху теб, ръцете му притиснаха раменете ти, едната се плъзна към устата ти, другата обгърна врата ти, докато коляното му те блъскаше в бъбреците. Опита се да захапеш дланта му, но зъбите ти попаднаха само в буца пръст.

Държеше те извит към себе си. Останахте така, сраснати един с друг в мрака... Дъждът бе спрял.

[1] Френски спортен ежедневник. — Б.пр. ↑

III

Алекс Барни се бе излегнал на сгъваемото легло в мансардата. Не правеше нищо — нищо, освен да чака. Песента на щурците изпълваше покритата с ниски храсти скалиста околност като постоянен дразнещ шум. През прозореца Алекс виждаше причудливите очертания на маслиновите дръвчета, извиващи се в нощта, замръзнали в странни пози; избърса с ръкава на ризата избилата по челото му възкисела пот.

Голата крушка, висяща на един кабел, привличаше рояци комари; през четвърт час Алекс изпадеше в пристъп на ярост и пръскаше насекомите с облак инсектицид. На циментовия под се бе образувало голямо чернеещо петно от смазани трупове, осяяни с миниатюрни червени точици.

Алекс се надигна с мъка и накуцвайки, облегал на бастун, излезе от стаята и се запъти към кухнята на селската къща, изгубена в полетата някъде между Кан^[1] и Грас^[2].

Хладилникът бе пълен с различни продукти. Алекс взе кутия бира, отвори я и отпи. Оригна се силно, отвори втора кутия и излезе от къщата. В далечината, отвъд склоновете на настръхналите от маслинови дръвчета хълмове, морето проблясваше на лунната светлина под безоблачното небе.

Алекс предпазливо направи няколко крачки. Бедрото го болеше — остри, краткотрайни бодежи. Превръзката стягаше плътта му. От два дни вече нямаше гной, но раната все още не се затваряше. Куршумът бе минал през мускулите, по чудо пропускаяки бедрената артерия и костта.

Алекс се облегна с ръка на едно маслиново дръвче и се изпика, обливайки със струята върволица мравки, заети с преместването на внушителен куп клечици.

Отпи отново, надигайки кутията, гърлото му се изпълни с пяна и той я изплю. Седна задъхан на пейката на верандата, оригна се отново. Извади пакет „Голоаз“ от джоба на шортите. Бирата бе опръскала покритата и без това с мазни петна и прах тениска. Пощипна корема си през плата, захващайки парче кожа между палеца и показалеца.

Пълнееше. През трите седмици на принудително безделие, зает единствено с почивка и ядене, бе започнал да пълнее.

Смачка с крак някакъв вестник отпреди две седмици. Подметката на кецовете покри лицето от първа страница. Неговото лице. Текст с тлъсти букви, от които се открояваха още по-широките главни: неговото име. Алекс Барни.

Друга, по-малка снимка на някакъв мъж, прегърнал жена с бебе в ръцете. Алекс прочисти гърлото си и се изхрачи върху вестника. Слюнката, повличайки няколко късчета тютюн, се размаза върху лицето на бебето. Алекс отново се изхрачи и този път не пропусна целта си — лицето на ченгето, което се усмихваше на милото си семейство. Едно вече мъртво ченге...

Изля останалата бира върху вестника, мастилото се размаза, замъглявайки снимката и издувайки хартията. Потъна в съзерцание на струйките течност, които постепенно зацапваха страницата. Накрая яростно я разкъса с крака.

Обзе го мъчително безпокойство. Очите му се замъглиха, но не се появиха сълзи; зараждащите се в гърлото му ридания затихнаха, оставяйки го разстроен. Оправи превръзката си, изглаждайки гънките, стегна я, като смени мястото на безопасната игла.

Остана с отпуснати на коленете ръце, загледан в нощта. През първите дни, когато пристигна в селската къща, му бе много трудно да свикне със самотата. Вдигна температура от инфектираната рана, ушите му бучаха — неприятен шум, който се смесваше с песента на щурците. Оглеждаше храсталаците и често му се струваше, че някое стъбло помръдва; нощните шумове го безпокояха. Револверът му винаги бе подръка или, когато лежеше, оставен на корема му. Страхуваше се да не полудее.

Сакът с банкнотите бе до леглото. Протягаше ръка през металния ръб и заравяше пръсти в пачките, преобръщаше ги, опипваше ги, наслаждаваше се на допира.

На моменти изпадаше в еуфория, внезапно избухваше в смях, казвайки си, че в крайна сметка нищо лошо не може да му се случи. Нямаше да го открият. Тук бе на сигурно място. Поне на километър нямаше друга къща. Холандски или немски туристи бяха купили почти срутените селски чифлици и прекарваха тук почивките си. Или пък хипита със стада кози. Някакъв грънчар... Нямаше от какво да се бои!

През деня понякога оглеждаше с бинокъл пътя и околностите. Туристите дълго се разхождаха, късаха си цветя. Децата бяха удивително руси — две момиченца и едно по-голямо момче. Майка им си правеше слънчеви бани, гола на плоския покрив. Алекс я дебнеше, мачкаше слабините си, проклинайки...

Върна се в трапезарията, за да си приготви омлет. Изяде го направо от тигана, попивайки с хляб течния жълтък. После поигра на дартс, но сноването, за да взема обратно стреличките, бързо го умори. Имаше и флипер, който в началото работеше, обаче от една седмица се бе развалил.

Пусна телевизора. Поколеба се между уестърн по *FR 3* и забавно предаване по първи канал. В уестърна се разказваше за някакъв престъпник, който станал съдия, след като тероризирал цялото село. Този тип беше направо луд, разхождаше се с една мечка, а главата му бе странно извита на една страна: бандитът-съдия бе оцелял след обесване... Алекс изключи звука.

Вече беше виждал съдия — истински, с червена тога и странна яка от бяла кожа. Случи се в Съдебната палата в Париж. Венсан го бе замъкнал да присъстват на някакво съдебно заседание. Венсан, единственият приятел на Алекс, бе малко нещо луд.

А сега Алекс се беше насадил зле. В подобна ситуация, мислеше си, Венсан щеше да знае какво да прави... Как да се измъкне от тази дупка, без ченгетата да го хванат, как да пласира несъмнено описаните банкноти, как да се добере до някоя чужда страна, да направи така, че всички да го забравят. Венсан говореше английски, испански...

Освен това Венсан никога нямаше да се остави така глупаво да влезе право в капана! Щеше да се сети предварително за ченгето, за скритата в тавана камера, която бе заснела подвизите на Алекс. И хем какви подвизи! Нахлуването в банковия клон с вик, насочения към касиера револвер...

На Венсан щеше да му хрумне да проследи редовните клиенти в понеделник, включително ченгето, което винаги почивало в този ден и в десет сутринта теглело пари в брой, преди да отиде на пазар в близкия „Карфур“... Венсан щеше да си сложи качулка, скриваща лицето, да стреля в камерата... Алекс си имаше качулка, но ченгето му

я бе разкъсало. Венсан веднага щеше да застреля този тип, който бе опитал да се направи на герой. Тъй и тъй ще мре...

Но се бе случил Алекс — вцепенен от изумление точно за миг, за частица от секундата, преди да вземе решение: да стреля веднага! Алекс се бе оставил да го изненадат, Алекс се бе озовал с куршум в бедрото, Алекс бе изкуцукал навън, потънал в кръв, стиснал в ръка пълния с банкноти сак. Е как, Венсан несъмнено щеше да се справи по-добре!

Но Венсан вече го нямаше. Никой не знаеше къде се крие. Дали не беше мъртъв? Тъй или инак, отсъствието му се бе оказало катастрофално.

При това Алекс беше научил доста неща. След изчезването на Венсан той бе намерил нови приятели, които му осигуриха фалшив паспорт и това скривалище, изгубено сред провансалската пустош. Вече почти четири години, откакто Венсан бе изчезнал, и Алекс се беше променил. Фермата на баща му, тракторът, кравите — всичко това остана зад гърба му. Уреди се като охранител в един нощен бар в Мо. Яките му ръце понякога действяха разрушително през съботните вечери сред насмуканите и буйстващи клиенти. Алекс имаше хубави дрехи, голям пръстен, кола. Почти уважаван господин!

И както биеше за чужда сметка, си бе казал, че няма да е зле да вземе да бие и за своя сметка. Така Алекс се бе захванал — бой, бой, бой. Късно вечер, в Париж, в скъпите квартали, на излизане от дискотеките, от ресторантите... Истинска жътва, повече или по-малко пълни портфейли, кредитни карти, така необходими за плащането на все по-внушителния му гардероб.

После на Алекс му писна да удря силно толкова често за един в крайна сметка нищожен приход. С един-единствен як удар в някоя банка щеше да се освободи от удряне до края на дните си.

Бе се отпуснал в креслото, втренчен във вече празния екран. С цвърчене покрай цокъла, съвсем до ръката му, изтича мишка. Той рязко протегна длан и пръстите му се склучиха около косматото телце. Усещаше биенето на дребното, обезумяло от страх сърце. Спомни си нивите, колелата на трактора, които прогонваха плъховете, скритите в синорите птици.

Приблѝжи мишката до лицето си и започна бавно да я стиска. Ноктите му потъваха в копринената козина. Цвърченето стана по-пронизително. Тогава отново видя пред очите си страницата от вестника, тлъстите букви, снимката си, впримчена сред колонките журналистически брътвежи.

Стана, отиде до стълбицето на къщата и с все сила запрати мишката далеч в нощта.

* * *

... В устата ти имаше вкус на гниеца пръст, усещаше лепкавата кал под теб, хладния и мек допир до гърдите — ризата ти бе разкъсана, — долавяше миризмата на мъх, на изгнило дърво. И менгемето на ръцете му около врата ти, върху лицето ти — свитите му пръсти, които те обездвижваха, върху гърба ти — натиска на коляното, поело цялата му тежест, като че ли искаше да те забие в земята и да изчезнеш завинаги.

Той дишаше тежко, поемаше си дълбоко дъх. Ти вече не помръдваше; да чакаш, просто да чакаш. Камата беше до теб, в тревата, някъде вдясно. Със сигурност до няколко секунди щеше да отпусне хватката си. Тогава с една извивка в кръста можеше да го събориш, да го отхвърлиш, да сграбчиш камата и да го убиеш, да го убиеш, да разпориш корема на този мръсник!

Кой беше той? Някой луд? Садист, който ловуваше в гората? Вече няколко безкрайни секунди лежахте проснати и двамата, болезнено сплетени в калта, дебнещи дишането си в нощта. Дали искаше да те убие? Или най-напред да те изнасили?

Гората бе напълно замлъкнала, замряла, като изпразнена от всякакъв живот. Той също мълчеше, вече дишаше по-спокойно. Ти очакваше нещо да стане. Да плъзне ръка към долната част на корема ти? Нещо такова... Постепенно бе успял да овладееш страха си, бе готов да се бориш, да забиеш пръсти в очите му, да се добереш до шията му, да я захапеш. Но нищо не се случваше. Лежеше под него и чакаше.

Тогава той се разсмя. Лек, радостен, искрен, детински смях. Смях на хлапе, което току-що е получило коледен подарък. Смяхът

заглъхна. Чу улегналия му, безпристрастен глас:

— Не се страхувай, малкият, не мърдай. Не искам да те нараня...

Дясната му ръка отпусна врата ти, за да запали фенерчето. Ножът беше там, забит в тревата, едва на двацет сантиметра. Но той затисна още по-силно китката ти с крак и захвърли камата надалече. Последният ти шанс...

Остави фенерчето на земята и сграбчвайки те за косата, извърна лицето ти към жълтия лъч. Заслепи те. Отново проговори:

— Да... наистина си ти!

Коляното му все по-силно притискаше гърба ти. Извика, но той покри лицето ти със силно миришец парцал. Мъчеше се да не загубиш съзнание, но когато той отслаби хватката си, ти вече бе отпуснат. Понасяше те някакъв мощен, кипящ черен поток.

Отне ти доста време да излезеш от вцепенението. Спомените ти бяха объркани. Дали не сънуваше някакъв кошмар, някакъв чудовищен сън в леглото си?

Не, всичко бе потънало в пълен мрак, като в нощта от съня, но вече бе изцяло буден. Дълго креця. Опита се да помръднеш, да се изправиш.

Само че вериги стягаха китките и глезените ти, оставяйки им съвсем малка свобода на действие. Опипа в тъмнината земята, на която лежеше. Твърд под, покрит с нещо като брезент. Стената зад теб бе облицована. Веригите бяха здраво захванати за нея. Напъна ги, подпирайки крак в стената, но те можеха да издържат на много по-голяма сила.

Чак тогава осъзна голотата си. Бе гол, напълно гол, прикован за стената с вериги. Трескаво опипа тялото си, търсейки рани, чиято болка бе пропуснал. Но нежната ти кожа бе гладка, безболезнена.

В тъмната стая не бе студено. Беше гол, но не ти бе студено. Вика, креця, рева... После плака, блъскайки с китки стената, изпъвайки веригите, виейки в безсилен гняв.

Имаше чувството, че крециш от часове. Седна на земята върху брезента. Помисли си, че са те дрогирали, че всичко е халюцинация, блънуване... Или пък тази нощ си умрял на пътя, с мотора, в момента не можеш да си спомниш за смъртта, но може би споменът ще се

върне? Да, това навярно бе смъртта, прикован си в мрака и вече нищичко не знаеш...

Но не, ти беше жив. Отново изпищя. Садистът те бе хванал в гората; обаче не те бе наранил, ни най-малко.

Полудял съм... Помисли си и това. Гласът ти бе слаб, прегракнал, дрезгав, гърлото ти бе пресъхнало, вече не можеше да викаш.

Тогава ожадня.

Спа. Когато се събуди, жаждата все още бе тук, спотайваше се в мрака и те очакваше. Тя търпеливо бе бдяла над съня ти. Стискаше те за гърлото с упорита наслада. Стипчив, гъст прах, чиито частици поскърцваха под зъбите ти, пълнеше устата ти; не просто обикновено желание да пиеш вода, а нещо съвсем различно, което досега не бе изпитвал и чието название, звучно и ясно, плющеше като бич: жажда.

Опита се да мислиш за нещо друго. Декламираше наум стихове. От време на време се изправяше и викаше за помощ, блъскайки по стената. Крещеше — жаден съм — после шепнеше — жаден съм — накрая можеше единствено да си го мислиш: жаден съм! Стенеше, умоляваше, настояваше да ти дадат да пиеш. Съжеляваше, че си се изпикал в началото, съвсем в началото. Бе изпънал докрай веригите, за да се изпикаеш надалече и застланият на земята брезент, който ти служеше за одър, да остане чист. Ще пукна от жажда, трябваше да изпия урината си...

Отново заспа. Часове или само няколко минути? Невъзможно бе да прецениш, гол в мрака, без никакъв ориентир.

Бе минало много време. Изведнъж разбра: имаше някаква грешка! Бяха те взели за някой друг, не теб искаха да измъчват по този начин. Тогава събра сетни сили и извика:

— Господине, моля ви! Елате, сбъркали сте! Аз съм Венсан Моро! Бъркате! Венсан Моро! Венсан Моро!

Тогава си спомни фенерчето в гората. Жълтият сноп светлина върху лицето ти и неговия глух глас, който бе казал: наистина си ти!

Значи наистина беше ти.

[1] Река в Южна Франция, департамент Приморски Алпи. —
Б.пр. ↑

[2] Град в Южна Франция, департамент Приморски Алпи. —
Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ОТРОВАТА

I

Този понеделник Ришар Лафарг се събуди рано сутринта. Денят му щеше да е натоварен. Скочи от леглото, преплува няколко дължини на басейна и закуси в градината, наслаждавайки се на сутрешното слънце, като разсеяно преглеждаше заглавията в пресата.

Роже го очакваше зад волана на мерцедеса. Преди да тръгне, отиде да поздрави все още спящата Ева. Плесна я лекичко, за да я събуди. Стресната, тя подскочи в леглото. Чаршафът се бе смъкнал и Ришар огледа грациозната извивка на гърдите ѝ. Погали я с пръст, от кожата в основата до върха на зърното.

Тя не можа да сподиви смеха си, улови ръката му и я насочи към корема си. Ришар се отдръпна. Изправи се и напусна стаята. На прага на вратата се обърна. Ева бе отхвърлила напълно чаршафа и бе протегнала ръка към него. Изсмя се на свой ред.

— Тъпак! — процеди тя. — Ще се пръснеш от желание!

Той сви рамене, завъртя се на пръсти и излезе.

Половин час по-късно бе в болницата, в центъра на Париж. Ръководеше световноизвестно отделение за пластична хирургия. Но тук прекарваше единствено сутрините, следобед отиваше в своята частна клиника, в Булон.

Затвори се в кабинета, за да се запознае с насрочената за днес операция. Асистентите му го очакваха нетърпеливо. След като обмисли добре всичко, навлече стерилните дрехи и влезе в операционния блок.

Залата бе амфитеатрална, с пейки, отделена от операционната със стъклена преграда. Зрителите, лекари и студенти, бяха многобройни; слушаха гласа на Лафарг, изкривен от високоговорителя, който излагаше случая.

— И така, по челото и бузите имаме широки келоидни цикатрикси^[1]: става въпрос за изгаряне вследствие експлозия на „химическа смес“, назалната пирамида практически не съществува, клепачите са унищожени, виждате типична индикация за третиране с цилиндрични ивици... Ще използваме мишницата и корема...

Лафарг вече изрязваше със скалпел широки правоъгълници кожа от корема на пациента. Над него лицата на зрителите се притискаха в стъклото. Час по-късно можеше да покаже първоначалния резултат: съшити в цилиндри ивици кожа, изрязани от мишницата и корема на оперирания, се съединяваха върху обезобразеното от изгарянията лице. Двойното им свързване щеше да позволи възстановяването на изцяло унищожената лицева обвивка.

Вече изнасяха пациента. Лафарг свали маската си и довърши обясненията:

— При този случай хирургическата намеса бе обусловена от степента на спешност. От само себе си се разбира, че тези интервенции ще трябва да се повторят неколkokратно, преди да получим задоволителен резултат.

Благодари на аудиторията за вниманието и напусна операционната. Минаваше обяд. Лафарг се отпрати към близкия ресторант; пътьом мина край парфюмерия. Влезе да купи шишенце парфюм, което възнамеряваше да подари на Ева вечерта.

След обяда Роже го откара до Булон. Прегледите започваха в четиринайсет часа. Лафарг не се бавеше с пациентите си: млада майка бе довела сина си, страдащ от заешка устна, куп носове — понеделник бе денят на носовете, счупени носове, гърбави носове, криви носове... Лафарг опипваше лицата от двете страни на назалните прегради, показваше снимки „преди/след“. Мнозинството бяха жени, но имаше и няколко мъже.

Когато прегледът свърши, поработи насаме, прегледа последните американски списания. Роже го взе в осемнайсет часа.

Щом се върна във Везине, почука на вратата на Ева и отлости резетата. Тя седеше гола зад пианото и свиреше някаква соната, като че

ли без да забележи присъствието на Ришар. Бе с гръб към него, на столчето. Черните ѝ къдрави коси се спускаха на кичури около раменете, тя поклащаше в такт глава над клавиатурата. Любуваше се на стегнатия ѝ, мускулест гръб, на трапчинките на талията, на дупето ѝ... Внезапно тя прекъсна леката и умилителна соната, за да подеме първите тактове на парчето, което Ришар ненавиждаше. Затананика с дрезгав глас, пресилвайки ниските тонове. *Some day, he'll come along, The Man I love...* Удари неблагозвучен акорд, прекрати парчето и с рязко движение в кръста завъртя табуретката. Седеше с лице към Ришар, с разтворени бедра, с положени на коленете ръце, в неприлично предизвикателна поза.

Няколко секунди той не можеше да откъсне поглед от кестенявото окосмяване, което скриваше венериния ѝ хълм. Тя сбърчи вежди и бавно разтвори още повече крака, плъзна пръст в цепката на половия си орган, разтвори устните и застана.

— Стига! — извика той.

Подаде ѝ непохватно купения сутринта парфюм. Тя го изгледа иронично. Той остави кутията на пианото и метна един халат, нареждайки ѝ да се прикрие.

Изправи се рязко и с широка усмивка се притисна в него, след като отхвърли халата. Обгърна с ръце врата му и потърка гърди в неговите. Едва не ѝ изкълчи китките, за да се освободи.

— Оправяйте се! — заповяда ѝ. — Денят бе прекрасен. Ще излезем.

— Като курва ли да се облека?

Нахвърли се върху нея и стисна с ръка врата ѝ, държейки я на разстояние. Повтори заповедта си. Тя се давеше от болка и се наложи бързо да я пусне.

— Извинете ме — измърмори той. — Моля ви, облечете се.

Слезе притеснен на партера. Реши да се успокои, като прегледа пощата. Мразеше да се занимава с материалните подробности около ръководенето на дома, но от идването на Ева бе принуден да освободи човека, когото преди това товареше с досадната секретарска работа.

Изчисли допълнителните часове, които дължеше на Роже, следващите платени отпуски на Лин, обърка почасовите ставки, наложи се да започне отначало. Все още бе надвесен над бумагите, когато Ева се появи в салона.

Бе ослепителна в деколтираната рокля от черно ламе; перлена огърлица красеше шията ѝ. Наведе се над него и той долови по бледата кожа уханието на парфюма, който ѝ бе подарил.

Усмихна му се и го хвана под ръка. Той седна зад волана на мерцедеса и кара няколко минути, преди да навлезе в гората на Сен-Жермен, пълна с разхождащи се хора, привлечени от меката вечер.

Вървеше до него, облегнала глава на рамото му. Най-напред мълчаха, после ѝ разказа за сутрешната операция.

— Отегчаваш ме... — промълви с мелодичния си глас.

Той млъкна, леко засегнат. Бе го уловила за ръката и го наблюдаваше с насмешка. Пожела да седнат на една пейка.

— Ришар?

Изглеждаше като занесен, наложи се отново да го повика. Седна до нея.

— Иска ми се да видя морето... Толкова време мина. Знаеш ли, обожавах да плувам. Един ден, само един ден да видя морето. После ще правя каквото поискаш...

Сви рамене, обясни, че не това е проблемът.

— Обещавам ти, че няма да избягам...

— Обещанията ви са без никаква стойност! И без това правите каквото поискам!

Махна с ръка в знак на досада, после я помоли да млъкне. Разходиха се още малко до реката. Младежи караха уиндсърф по Сена.

Тя внезапно заяви: „Гладна съм!“ и зачака отговора на Ришар, който предложи да я заведе на вечеря в някакъв ресторант, съвсем наблизо.

Настаниха се в една беседка и сервитьорът взе поръчката им. Тя яде с апетит; той почти не докосна храната. Ева се ядосваше, че не може добре да обели една опашка на лангуста, и справяйки се с големи усилия, започна да гримасничи като някое дете. Той не можа да сдържи смеха си. Тя също се засмя и лицето на Ришар замръзна. „Господи — помисли си, — на моменти изглежда почти щастлива! Това е невероятно, несправедливо!“

Тя бе схванала промяната в настроението на Лафарг и реши да се възползва от положението. Направи му знак да се приближи към нея и

зашепна на ухото му...

— Слушай, Ришар. Онзи сервитьор там не ме изпуска от очи още от началото. Мога да уредя нещо за по-късно...

— Млъкнете!

— Напротив, ще отида до тоалетната, ще му определя среща и ще му се пусна по-късно в храстите.

Той се бе отдръпнал от нея, но тя продължаваше да шепти по-силно, подсмиввайки се.

— Не искаш ли? Ще се скриеш и ще можеш да видиш всичко, ще направя така, че да сме близо до тебе. Виж го, лигите му текат от мерак...

Издуха дима от цигарата си право в лицето ѝ, но тя не млъкваше.

— Не искаш ли? Наистина? Така, набързо, ще си дигна роклята, преди много ти харесваше, нали?

„Преди“ Ришар наистина водеше Ева в горите — Венсенската или Булонската — и я принуждаваше да се отдава на среднощните минавачи, наблюдавайки падението ѝ, скрит в храстите. После, страхувайки се от полицейска хайка, която би имала катастрофални последици, бе наел гарсонията на улица „Годо дьо Мороа“. Оттогава караше Ева да проституира редовно, два-три пъти месечно. Така успяваше да уталожить омразата си.

— Днес сте решили да бъдете непоносима... Почти ви съжалявам!

— Не ти вярвам!

„Предизвиква ме — мислеше си, — иска да повярвам, че се чувства удобно в тинята, в която съм я натикал, иска да повярвам, че ѝ доставя удоволствие да се унижава...“

Тя продължаваше игричката, позволи си дори многозначително да намигне на сервитьора, който пламна до ушите.

— Хайде, тръгваме! Стига вече. Ако толкова държите да ми „доставите удоволствие“, утре вечер ще уредим срещи или може би ще поискам малко да повисите на тротоара...

Ева се усмихна и го улови за ръка, за да не загуби хладнокръвие; той знаеше колко мъчителни бяха за нея всички тия платени прегръдки и колко страдеше всеки път, когато я принуждаваше да се продава: понякога той виждаше иззад огледалото в гарсонията как очите ѝ се изпълват със сълзи, как лицето ѝ се изкривява от съдържана болка. И

тогава ликуваше при вида на страданието ѝ, което бе единственото му утешение...

Прибраха се във вилата във Везине. Тя изтича в градината, бързо се разсъблече и скочи в басейна с радостен вик. Лудуваше във водата, гмуркаше се за кратко, сдържайки дъха си.

Когато излезе от басейна, той я уви в голяма хавлиена кърпа и енергично я разтри. Остави се на ръцете му, загледана в звездите. После я отведе до апартамента ѝ, където, както всяка вечер, тя се излегна на постелката. Той приготви лулата, топчетата опиум и ѝ подаде дрогата.

— Ришар — прошепна тя, — ти наистина си най-големият мръсник, когото съм виждала...

Погрижи се да поеме пълната си ежедневна доза. Не бе нужно да я принуждава, тя отдавна вече бе пристрастена...

* * *

След жаждата дойде гладът. Към пресъхването на гърлото, раздиращите камъчета, които дращеха лигавицата на устата ти, се добавиха дълбоки, разнородни болки в корема; сякаш ръце усукваха стомаха ти, предизвиквайки киселини и спазми...

Дни наред — о, да, със сигурност е минало толкова време, за да изпитваш такива болки, — дни наред вече гниеше в това килерче. Килерче? Не... сега ти се струваше, че стаята, в която те държеше, е твърде просторна, но без да можеш да го твърдиш със сигурност. Отразяваното ехо от виковете ти, привикналите към тъмнината очи почти ти позволяваха да „виждаш“ стените на твоя затвор.

Постоянно бълнуваше в продължение на безкрайни часове. Вече не ставаше, отпуснат на одъра си. От време на време изпаднаше в ярост от веригите, захапваше метала, ръмжейки рязко като диво животно.

Веднъж бе гледал някакъв документален филм за лова, мъчителни кадри на уловена в капан лисица, която си бе гризала лапата, откъсвайки цели парчета плът, докато накрая се бе освободила от капана. Тогава осакатеното животно бе успяло да избяга.

Ти не можеше да прехапеш китките или глезените си, но те бяха окървавени заради постоянното търкане на кожата в метала. Бяха пламнали и подути. Ако можеше все още да мислиш, щеше да се боиш от гангрена, от инфекция, от гниенето, което щеше да те обземе, тръгвайки от крайниците.

Но ти мечтаеше единствено за вода — поток, дъжд, каквото и да било, само да става за пиене. Вече много трудно пикаеше; при всяко уриниране болките в бъбреците ставаха все по-силни. Продължително парене се плъзгаше в пениса ти и от него се процеждаха няколко горещи капки. Тънеше в изпращанията си, засъхнали на коричка по кожата ти.

Странно, но сънят ти бе спокоен. Спеше тежко, смазан от умора, но събуждането бе жестоко, изпълнено с халюцинации. Чудовищни създания те дебнеха в мрака, готови да се нахвърлят и да те захаят. Струваше ти се, че долавяш драцене на нокти по цимента, стаени в тъмнината плъхове, дебнещи с жълтите си очи.

Зовеше Алекс, но викът отекваше като стържене в гърлото ти. Ако беше тук, щеше да изтръгне веригите, щеше да знае какво да направи. Алекс щеше да измисли някакъв изход, някаква селска хитрост. Алекс! Сигурно те търсеше след изчезването ти. Откога? ОТКОГА?

И Той дойде. Един ден или нощ — невъзможно ти бе да определиш. Вратата, там, точно пред теб, се отвори. Сияен правоъгълник, който първоначално те заслепи.

Вратата се затвори, но Той бе влязъл. Присъствието му изпълваше пространството на килията.

Ти почти не дишаше, дебнейки и най-малкия шум, клекнал до стената, обезумял като хлебарка, изненадана на светло. Беше просто едно насекомо, пленник на сит паяк, който те пазеше за някое бъдещо хранене. Беше те заловил, за да ти се наслади на спокойствие, когато му се приискаше да вкуси кръвта ти. Представяше си косматите му крачка, големите му, изпъкнали, безпощадни очи, мекия му, потрепващ, пихтиест, натъпкан с месо корем и отровните му зъби, тъмната уста, която щеше да изсмуче живота ти.

Внезапно някакъв силен прожектор те заслепи. Беше тук, единствено действащо лице в приближаващата твоя собствена смърт, готов да изиграеш последното действие. Смътно долавяше някакъв силует, седнал в кресло на три-четири метра пред теб. Но насрещната светлина от прожектора ти пречеше да различиш чертите на чудовището. Бе кръстосал крака, сключил ръце под брадичката си и те наблюдаваше, без да помръдва.

Ти направи нечовешко усилие да се надигнеш на колене и сключил молитвено длани, поиска вода. Думите излизаха неясно от устата ти. Умоляваше го с протегнати към него ръце.

Той не помръдна. Ти измънка със заекване името си: Венсан Моро, грешка, господине, има грешка, аз съм Венсан Моро. И загуби съзнание.

Когато дойде на себе си, той бе изчезнал. Тогава разбра какво означава отчаяние. Прожекторът продължаваше да свети. Видя тялото си, набъбналите от гной циреи по кожата, ивиците мръсотия, раните от веригите, полепналите по бедрата засъхнали кори лайна, прекомерно дългите нокти.

Жестоката бяла светлина те караше да плачеш. Мина още много време, преди да се върне. Отново седна в креслото срещу теб. Остави в краката си някакъв предмет, който ти веднага разпозна. Стомна... С вода? Ти стоеше на колене, на четири крака, със сведена глава. Той се приближи. Изсипа отведнъж водата от стомната върху главата ти. Ти излочи локвата от земята. Приглади косата си с треперещи ръце, за да изцедиш водата и я облиза от дланите си.

Той отиде да напълни още един път стомната и ти жадно я изпи наведнъж. Тогава жестока болка раздра корема ти; изпусна под себе си дълга струя воднисти изпразнения. Той те гледаше. Не се извърна към стената, за да избегнеш погледа му. Клекна в краката му, облекчи се, щастлив, че си пил. Ти вече бе нищо — просто едно прежадняло, прегладняло и наранено животно. Животно, което бе носило името Венсан Моро.

Той се разсмя с онзи детински смях, който ти вече бе чул в гората.

Идваше често да ти дава да пиеш. Изглеждаше ти огромен, осветен в гръб от прожектора, а грамадната му и заплашителна сянка изпълваше помещението. Но ти вече не се страхуваше, защото той ти даваше да пиеш; това е знак, мислеше си, че възнамерява да те остави жив.

По-късно донесе тенекиена купа, пълна с червеникава каша, в която плуваха топчета месо. Бръкна с ръка в купата и те хвана за косите, за да извие главата ти назад. Ти яде от ръката му, облиза омазнените му от соса пръсти. Беше вкусно. Остави те да довършиш яденето, по корем, с потопено в паницата лице. Не остави и капка от буламача, който господарят ти бе дал.

Всеки ден кашата бе една и съща. Влизаше в килията ти, даваше ти паницата и стомната и те гледаше как плюскаш. После си тръгваше, все така смеейки се.

Постепенно ти си възвръщаше силите. Запазваше малко вода, за да се миеш, и ходеше по нужда на едно и също място, вдясно от брезента.

Надеждата подмолно се бе завърнала: господарят държеше на теб...

* * *

Алекс подскочи рязко. Шум от двигател бе нарушил тишината в пустошта. Погледна часовника си: седем часът сутринта. Прозина се с лепнеща уста и натезжал от алкохола език: бира и джин, погълнати през нощта, за да може да заспи.

Взе бинокъла и го насочи към пътя. Семейството холандски туристи се бе натъпкало в един ленд ровър, децата носеха лопатки и риболовни сакчета... Предстоеше излет на морето. Младата майка бе по бикини и тежките ѝ гърди изпъваха тънкия плат на банския. Алекс получи сутрешна ерекция... От колко време не бе спал с жена? Най-малко от шест седмици. Да, последната беше фермерско момиче. Преди доста време.

Казваше се Ани, приятелка от детството. Виждаше я отново, с рижите коси и плитките в двора на училището. В един друг, почти

забравен живот — този на Алекс глупака, на Алекс селяндурата. Малко преди да ограби банката, бе посетил родителите ѝ, все същите селянци!

Един дъждовен следобед бе влязъл в двора на фермата със своята кола — форд с ръмжащ двигател. Баща ѝ го чакаше на стълбите пред къщата. Алекс се чувстваше горд с дрехите, с обувките си, с вида си на нов човек, избавен от неприятната миризма на земя.

Бащата нещо се мръщеше. Не бе порядъчна работа да си селски бабаит в нощните клубове. Но навярно бе добре платено: я каква походка имаше синковецът! И ръцете — с маникюр, бащата се шашна. Разцъфна в любезна усмивка.

Седнаха двамата един срещу друг в голямата стая. Бащата извади хляб, салам, пастет и литър червено и започна да яде. Алекс се задоволи да запали цигара, отказвайки поднесеното му в чаша от горчица вино. Майката ги наблюдаваше мълчаливо, права. Там бяха също Луи и Ръоне, момчетата от фермата. За какво можеха да си говорят? За времето в момента, за времето утре? Алекс се изправи, сърдечно потупа по рамото бащата и излезе на главната селска улица. Зад прозорците пердетата потрепваха крадешком: тайно дебнеха появата на нехранимайкото, сина Барни...

Алекс влезе в „Спортна среща“ и за да смае присъстващите, поръча по едно на всички. Неколцина старчоци играеха на карти, като пляскаха силно по масата, сваляйки ръцете, а две-три хлапета се мъчеха на флипера. Алекс бе горд от успеха си. Ръкува се, пи едно за здравето на всички.

На улицата бе срещнал госпожа Моро, майката на Венсан. Хубава жена, висока, стройна, някога елегантна. Но след изчезването на сина ѝ изведнъж се бе смалила, съсухрила, обличаше се съвсем небрежно. Прегърбена, с провлечена походка, тя отиваше на пазар във *Фамилистер*^[2].

Всяка седмица редовно посещаваше участъка в Мо, за да пита докъде е стигнало издирването на сина ѝ. Ставаха четири години, вече не оставаше надежда. Бе пунала съобщения със снимката на Венсан в безброй вестници, но нямаше никакъв резултат. Полицаяте ѝ бяха казали, че във Франция всяка година имало хиляди изчезвания и често нищо не разкривали. Мотоциклетът на Венсан бе в гаража, полицаяте го бяха върнали след огледа. По него имаше отпечатъци единствено от

Венсан. Машината бе намерена полегнала на един насип, с изкривено предно колело, без бензин... В гората не бяха открили никакви следи...

Алекс нощува в селото. Вечерта имаше танци, бе събота. И Ани също бе там, все така рижа, малко понапълняла; работеше в консервната фабрика за боб в съседното село... Алекс бе изтанцувал един блус с нея, преди да я отведе в близката горичка. Любиха се в колата му, неудобно изтегнати на падащите седалки.

На другия ден Алекс си тръгна, след като целуна старите. Осем дни по-късно нападна клона на банката „Креди агрикол“ и уби полица. Сигурно в селото всички бяха изрязали първата страница от вестника със снимките на Алекс и на ченгето със семейството.

Алекс свали превръзката; белегът пареше, краищата на раната бяха яркочервени. Поръси бедрото си с праха, който му бе дал неговият приятел, след това отново се превърза, като силно пристегна сменения компрес.

Членът му продължаваше да стърчи почти болезнено. Мастурбира яростно, мислейки си за Ани. Не бе имал много момичета. Налагаше се да им плаща. Когато Венсан беше с него, всичко се нареждаше добре. Венсан сваляше мадамите на килограм. Често ходеха на танци заедно. Венсан танцуваше, канеше всички мацки наоколо. Алекс седна на бара и пиеше бира. Гледаше как действа Венсан. Венсан пускаше на момичетата хубавата си усмивка. Света вода ненапита! Подканящо свеждаше глава, ръцете му шареха по гърбовете им, от задника до раменете, галещи. Водеше ги на бара, за да ги запознае с Алекс.

Когато всичко бе наред, Алекс ги оправяше след Венсан, но невинаги се получаваше. Някои току си придаваха важност. Не искаха да бутнат на Алекс — силен, космат като мечка, набит, як... Не, предпочитаха крехкия, хилав и обезкосмен Венсан. Венсан с хубавата мутра!

Алекс мастурбираше, потънал в спомени. Неговата несигурна и тежкоподвижна памет му поднасяше сякаш в забързан каданс всички момичета, които си бяха поделили. „А Венсан — мислеше си, — този мръсник Венсан ме заряза; може да е в Америка, да сваля киноактриси!“

Снимка на гола жена от някакъв календар красеше варосаната стена до леглото. Алекс затвори очи, а горещата и гъста сперма потече по ръката му. Избърса се с един компрес и слезе в кухнята да приготви още едно, много силно кафе. Докато водата завираше, подложи глава под крана, разбутвайки купчината мръсни чинии, които задръстваха мивката.

Бавно изпи димящата купичка, предъвквайки остатък от сандвич. Навън слънцето вече бе високо в небето, а жегата бе станала непоносима. Алекс пусна по радиото R. T. L. и се заслуша в някаква игра, „Куфарът“, с Дрюкер^[3]. Въобще не му пукаше за играта, но бе забавно да слуша нещастниците, които не можеха да отговорят на въпроса и губеха обещаните и силно желани пари...

Хич не се вълнуваше, защото той не бе изгубил парите. В неговия куфар — не беше куфар, а сак — имаше четири милиона. Цяло състояние. Отново и отново бе броил пачките новички и шумолящи банкноти. В енциклопедията бе потърсил кои бяха хората, чиито физиономии бяха изрисувани на банкнотите. Волтер, Паскал, Берлиоз — странно бе снимката ти да е на банкнота; в известен смисъл самият ти да си част от мангизите!

Изтегна се на канапето и се зае с играта си — пъзел, с повече от две хиляди елемента. Замъкът Ланже в Турен. Скоро щеше да го завърши. Още първия ден бе открил на тавана множество кутии „Хелер“ с макети. С помощта на лепило, боички и лепенки бе сглобил щуки, спитфайъри, също и една кола: хиспано суиза от 1935. Лежаха си старателно боядисани на пода върху пластмасовите стойки. После, понеже нямаше повече макети, Алекс бе сглобил фермата на родителите си, двете сгради, пристройките, желязната ограда... Залепените кибритени клечки оформяха несръчно, наивно и затрогващо копие. Липсваше само тракторът: Алекс го изряза от картон. После, като порови още из тавана, откри пъзела.

Къщата, в която се криеше, принадлежеше на един от неговите приятели от бара, където бе бияч. Можеше да изкара седмици наред, без да се страхува от ненавременно посещение на някой любопитен съсед. Приятелят го бе снабдил и с лична карта, но станалото вече известно лице на Алекс сигурно красеше всички участъци на хексагона^[4] със специална бележка. Ченгетата много мразят да убиеш някого от техните.

Елементите на пъзела упорито отказваха да паснат един с друг. Бе се запънал на част от небето, цялото синьо, много трудно за възстановяване. Кулите на замъка, подвижният мост — всичко това бе лесно, но небето! Празно и ведро, измамно... Алекс се ядоса, размесвайки непохватно елементите, опита няколко пъти отначало, накрая разпердушини мозайката.

На пода, съвсем до дъската, на която бе разположил пъзела, се разхождаше паяк. Тлъст, отвратителен паяк. Избра си един ъгъл на стената и започна да тъче там паяжината си. Нишката равномерно се точеше от издутия му корем. Сновеше нагоре-надолу, внимателен и усърден. Алекс изгори с кибритена клечка паяжината, която бе изтъкал. Паякът бе обзет от паника, огледа околността, очаквайки появата на евентуален враг, но тъй като понятието за кибрит не бе записано в гените му, възобнови работата си.

Тъчеше неуморно, опъвайки нишката, привързвайки я към неравностите на стената, използвайки всяка тресчица дърво. Алекс вдигна един труп на комар от пода и го хвърли в съвсем новата паяжина. Паякът се втурна, пообиколи натрапника, но го пренебрегна. Алекс разбра причината за безразличието: комарът бе мъртъв. Накуцвайки, излезе на стълбището и внимателно улови нощна пеперуда, скрита под някаква керемиди. Остави я в паяжината.

Попаднала в лепливата примка, пеперудата се мъчеше да се освободи. Паякът незабавно се появи и с дългите си крачка обърна жертвата, преди да изтъче пашкул около насекомото и да го настани в една грапавина на стената, за някое бъдещо угощение.

* * *

Ева седеше пред тоалетката и съзерцаваше отражението си в огледалото. Детско лице, с големи, тъжни бадемови очи. Прокара показалец по кожата на челюстта си, усети твърдостта на костта, върха на брадичката, редицата зъби през плътните устни. Скулите бяха високо разположени, носът бе вирнат, с идеална извивка, изящно оформен.

Леко извърна глава, накланяйки огледалото, чудеше се на странното въздействие, пораждено от образа ѝ. Прекалено съвършенство, усещане за безпокойство поради този бляскав чар. Не бе срещала мъж, който да устои пред привлекателността ѝ, да остане безразличен към погледа ѝ. Не, нито един мъж не бе способен да разбули нейната загадка: неизразима аура, която съпътстваше всеки един неин жест, обвивайки го в омайващ облак. Привличаше ги всички до един, грабвайки вниманието им, събуждайки желанията им, играейки си със смущението им, щом се окажеха в нейно присъствие.

Очевидността на тази прелъстителност я изпълваше с двусмислен покой: би искала да ги отблъсква, да ги застави да я отбягват, да ги откъсне от себе си, да предизвиква отвращение, но същевременно неволното обаяние, което оказваше върху тях, бе единственото ѝ отмъщение, тъй смехотворно в своята неминуемост.

Гримира се, после извади статива от калъфа, разположи боите, четките и възобнови работата си върху платното. Беше портрет на Ришар — тромав и вулгарен. Бе представен седнал на стол за бар, с разкрасени бедра, преоблечен като жена, с цигаре на устните, в розова рокля, с крака, стегнати в колан с жартиери и черни чорапи; на стъпалата му бяха намъкнати обувки с високи токчета...

Усмиваше се блажено, с по-скоро глуповато изражение. Абсурдните фалшиви гърди, натъпкани с парцали, жалко висяха над отпуснатия му корем. Лицето, нарисувано с маниакална точност, бе осеяно със спукани капиляри... При вида на портрета човек можеше веднага да си представи гласа на жалката карикатурна особа — дрезгав, неясен, глас на скапана курва...

* * *

Не, господарят не те бе убил, но ти впоследствие съжаляваше за това. Сега се отнасяше по-добре с теб. Къпеше те със силна струя. Пръскаше те с хладка вода от градински маркуч, като ти отпускате дори парче сапун.

Прожекторът светеше през цялото време. Нощта бе заменена от ослепителен, изкуствен, студен и безкраен ден.

Господарят идваше да те наблюдава в продължение на часове, сядаше в кресло срещу теб и внимателно следеше всяко едно твое движение.

В началото на тези сеанси „за наблюдение“ ти не смееше да кажеш нищо от страх да не предизвикаш гнева му, от страх, че нощта, жаждата и гладът отново ще те наказват за прегрешението, чието естество все още не знаеше, но очевидно трябваше да изкупиш.

После стана по-дързък. Боязливо попита за датата, за да разбереш откога си затворен тук. Отговори ти незабавно, усмихвайки се: 23 октомври... Държеше те затворен повече от два месеца. Два месеца на глад, жажда, а колко пъти бе ял от ръката му, облизвал купичката, проснат в краката му, поемал водната струя?

Плака, пита го защо прави всичко това. Този път той остана безмълвен. Гледаше непроницаемото му лице, увенчано с бели коси — лице, което излъчваше известно благородство, лице, което може би вече бе виждал някъде.

Идваше в килията и оставаше седнал, безучастен. Излизаше, за да се върне отново по-късно. Кошмарите от началото на плена бяха избледнели. Може би разтваряше успокоителни в манджата. Естествено, тревогата оставаше, но се бе изместила: бе сигурен, че ще останеш жив, иначе, мислеше си, отдавна да те е убил... Целта му не бе да те остави да агонизираш, да линееш, да се изсушиш до смърт. Целта му бе друга.

След известно време ритуалът на храненията също се промени. Господарят поставяше пред теб сгъваема масичка и табуретка. Даваше ти вилица и нож от пластмаса, като онези в самолетите. Поничката бе заменена от нормална чиния. Скоро се появи и

истинска храна: плодове, зеленчуци, сирене. Изпитваше огромно удоволствие да ядеш, припомняйки си постоянно първите дни...

Все така бе окован, но господарят се бе погрижил за възпаленията от търкането с метала. Мажеше раните с мехлем, преди да стегне с ластичен бинт китките ти под железните гривни.

Всичко бе прекрасно, но той все така не казваше нищо. Ти му описваше живота си. Той слушаше с възможно най-голям интерес. Не понасяше мълчанието му. Трябваше да говориш, да повтаряш историите, смешните случки от детството си, да затъпяваш от думи, за да си докажеш, да докажеш на него, че не си животно!

След още известно време хранителният ти режим рязко се подобри. Имаше право на вино, на изтънчени ястия, които сигурно поръчваше от някой ресторант. Приборите бяха луксозни. Прикован за стената, седнал гол на табуретката, ти се тъпчеше с хайвер, съомга, сокове и сладкиши.

Сядаше до теб и ти поднасяше ястията. Носеше касетофон и слушахте Шопен, Лист.

Що се отнася до унижението с естествените ти нужди, то и тук бе проявил известна човещина. На твое разположение, съвсем подръка, имаше тоалетна кофа.

Накрая ти разреши да се отделяш от стената в определени часове. Освобождаваше те от веригите и те разхождаше из мазето на повод. Ти се въртеше с бавна стъпка в кръг, около прожектора.

За да минава по-бързо времето, господарят донесе книги. Класици: Балзак, Стендал... В гимназията ги ненавиждаше, но тук, сам в дупката, изгълта произведенията, седнал по турски на брезентовия одър или облакътен на сгъваемата масичка.

Постепенно свободното ти време се обогатяваше. Господарят се стараяше да разнообразява удоволствията. Стереоуредба, плочи, дори електронен шах — времето минаваше бързо. Бе регулирал светлината на прожектора, така че вече да не те заслепява. Парче плат смекчаваше блясъка и мазето се изпълваше със сенки: с твоята сянка, умножена многократно.

Покрай всички тези промени, при липсата на грубост от страна на господаря, покрай разкоша, който постепенно облекчаваше

самотата ти, ти бе забравил или поне потиснал страха. Голотата и оковите изглеждаха неуместни.

И разходките на верижка продължаваха. Ти беше възпитано, интелигентно животно. Страдаше от празнини в паметта, понякога усещаше остро нереалността на положението, неговата абсурдност. Да, изгаряше от желание да разпиташ господаря, но той не насърчаваше въпросите ти, ограничавайки се с грижите около удобствата ти. Какво би искал за вечеря, харесва ли ти тази плоча?

Ами селото, майка ти? Дали те търсеха? Лицата на приятелите се замъгляваха в съзнанието ти и чезнеха в гъста мъгла. Вече не можеше да си спомниш чертите на Алекс, цвета на косата му... Говореше си сам на глас, изненадан си тананикаше детски песнички, далечното ти минало се завръщаше с внезапни и объркани проблясъци; изведнъж изникваха отдавна забравени спомени от детството, учудващо ясни, за да изчезнат на свой ред в мъглата. Времето се разтягаше, свиваше, ти губеше всякаква представа за една минута, за два часа, за десет години.

Господарят долови притеснението ти и за да го намали, ти даде будилник. Ти отброяваше часовете, наблюдавайки очарован хода на стрелките. Времето бе недействително: дали беше десет или двайсет и два часът, вторник или неделя? Все едно; ти можеше отново да вкараш в рамки живота си — на обяд съм гладен, вечер ми се спи. Някакъв ритъм, нещо, за което да се хванеш.

Бяха минали няколко седмици. Сред даровете на господаря откри листа хартия, моливи, гума. Започна да рисуваши, най-напред несръчно, после старите ти умения се възвърнаха. Нахвърляше портрети без лица, усти, хаотични пейзажи, морето, огромни скали, изпод някаква гигантска ръка се раждаха вълни. Залепяше рисунките със скок на стената, за да скриеш голия цимент.

В съзнанието си бе дал име на господаря. Естествено, не смееше да го използваши в негово присъствие. Наричаше го „Тарантула“, в памет на миналите ти страхове. Тарантула — име с женско звучене, име на отблъскващо животно, което не отговаряше

на пола му, нито на крайната изисканост, която проявяваше при избора си на подаръци...

Но Тарантула, защото напомняше на паяк, бавен и потаен, жесток и кръвожаден, ненаситен и с неясни намерения, скрит някъде в жилището, в което те държеше от месеци като в луксозна паяжина, в златна клетка, където той бе тъмничар, а ти — затворник.

Ти се отказа да плачеш и да ридаш. От материална гледна точка новият ти живот изобщо не бе мъчителен. По това време на годината (февруари? март?) трябваше да си в гимназията, за последна година, а се намираще тук, пленник в бетонния куб. Бе свикнал с голотата. Свенливостта бе изчезнала. Единствено веригите оставаха непоносими.

Може би бе през май, ако вярваше на личните си изчисления, но може да бе и по-рано, когато се случи нещо странно.

Будилникът показваше два и трийсет. Тарантулата слезе да те види. Както обикновено седна в креслото, за да те наблюдава. Ти рисуваше. Стана, дойде до тебе. Ти се изправи точно срещу него.

Лицата ви почти се докосваха. Виждаше сините му очи, единственото подвижно нещо на непроницаемото, застинало лице. Тарантулата вдигна ръка и я положи на рамото ти. С треперещи пръсти продължи по врата ти. Опипа страните, носа ти, пощипвайки леко кожата.

Сърцето ти биеше лудо. Горещата му ръка се спусна до гърдите, нежно и ловко пробяга по ребрата, по корема ти. Изследваше мускулите, гладката ти и обезкосмена кожа. Ти се заблуди относно поведението му. Непохватно, едва доловимо го погали по лицето. Тарантулата ти зашлеви силна плесница, стиснал зъби. Заповяда ти да се обърнеш и изследването му продължи методично в продължение на дълги минути.

Когато всичко свърши, ти седна, разтривайки все още пламтящата от плесницата буза. Той поклати глава през смях и прокара пръсти през косите ти. И ти се усмихна.

Тарантулата излезе. Не знаеше какво да мислиш за тази нова близост, същинска революция в отношенията ви. Но мисловното

усилие бе плашещо и изискваше разход на умствена енергия, с каквато ти отдавна не разполагаше.

Захвана се отново с рисуването, без да мислиш за нищо повече.

[1] Плътното образуване на кожата в резултат на абнормено разрастване на фиброзна съединителна тъкан, появява се след нараняване, изгаряне и др. — Б.пр. ↑

[2] Верига евтини магазини, основана още през XIX в. — Б.пр. ↑

[3] Мишел Дрюкер, популярен френски телевизионен и радиоводещ. — Б.пр. ↑

[4] Название на Франция заради шестоъгълната ѝ форма. — Б.пр.

↑

II

Алекс бе зарязал пъзела. Беше слязъл в градината и дялкаше парче дърво, някакъв корен от маслина. Ножът му се забиваше в сухата дървесина, малко по малко, треска след треска, оформяйки несръчно все по-различимите очертания на женско тяло. Носеше голяма сламена шапка, за да се пази от слънцето. С бира до себе си, той забравяше за раната, потънал в пипкавата работа. За първи път от много време Алекс се бе отпуснал.

Телефонният звън го накара рязко да подскочи. Едва не се поряза със своя опинел^[1], захвърли маслиновия корен и се заслуша стъписан. Звънът продължаваше. Невярващ, Алекс се втурна в къщата и застана пред телефона, отпуснал ръце: кой можеше да знае, че е тук?

Грабна револвера — колт, който бе взел от убитото ченге. Оръжието бе по-внушително от неговото... Вдигна слушалката изтръпнал. Може би бе някой магазинер от селото, пощаджията, нещо незначително или още по-добре — грешка в номера! Познат глас. Бившият легионер, при когото се бе укрил след нападението на клона на „Креди агрикол“. Срещу тлъста сума онзи се бе погрижил за раните на Алекс. Не се наложи да вадят куршума, бе излязъл отзад, след като бе минал през четириглавия бедрен мускул. Онзи беше доставил антибиотици и превръзки. Небрежен шев на раната: Алекс изпитваше силна болка, но легионерът се кълнеше, че опитът му позволявал да избегнат услугите на лекар! Освен това погнатият от полицията Алекс трябваше да го понесе, за да се измъкне: за нормален преглед в болница дори не можеше да се мисли.

Разговорът бе кратък и насечен: собственикът на къщата се бил забъркал в някаква тъмна история с проститутки и било възможно в следващите часове да се проведе полицейски обиск. Алекс трябвало незабавно да изчезне...

Той се съгласи, мънкайки някакви благодарности. Отсреща затвориха. Алекс взе да обикаля с колта в ръка. Хлипаше от яд. Всичко започваше отначало... бягството, хайката, ужасът от залавяне, настръхналите коси при вида на някоя фуражка.

Прибра набързо нещата си, прехвърляйки парите в куфар. Облече някакъв лек костюм, който откри в гардероба. Беше му малко широк, но какво значение имаше? Превръзката на бедрото издуваше плата. Прясно избръснат, той натъпка един сак в багажника на колата. Малко дрехи за смяна, тоалетни принадлежности. По принцип ченгетата не би трябвало да разполагат все още с описанието на колата. Беше един ситроен СХ, нает от легионера за месец, той твърдеше, че с това всичко било наред.

Алекс потегли с колта в жабката, оставяйки широко отворена вратата на оградата около къщата. По пътя се размина с холандското семейство, което се връщаше от плажа.

Магистралите гъмжаха от коли на туристи и от полицаи, скрити зад най-малкото храстче, дебнеци евентуалните нарушители.

Алекс се потеше обилно. Фалшивите му документи нямаше да издържат на малко по-сериозен преглед, защото снимката му фигурираше във всички списъци за издирване.

Трябваше по най-бързия начин да се добере до Париж. Там щеше да е по-лесно да открие друго убежище, докато полицейският хъс се поуталожил и раната му зарасне напълно. После трябваше да измисли как да напусне страната, без да го спипат на границата. И къде да отиде? Алекс не знаеше... Спомняше си откъслечните разговори, дочути по време на срещите с неговите „приятели“. Като че ли Латинска Америка бе сигурно място. Но трябваше да се пази от всеки. Богатството му можеше да изкуши мнозина: изтощен, ранен, обзет от паника, въввлечен в изпитание, което надхвърляше възможностите му — той смътно усещаше, че бъдещето можеше и да не се окаже толкова розово!

Издаваше в ужас само при мисълта за затвора. От деня, когато Венсан го замъкна в Съдебната палата, за да гледат някакъв процес, му бе останал мрачен спомен, който неумолимо го преследваше: обвиняемият се бе изправил при произнасянето на присъдата и бе надал продължителен жаловит вик, изслушвайки наказанието. В кошмарите си Алекс отново и отново виждаше лицето му, изкривено от болка и недоверие. Закле се да запази един куршум за себе си, в случай че стане опасно да го заловят.

Стигна до Париж по малки второстепенни пътища, избягвайки магистралите и главните пътища, със сигурност осеяни с отряди от ченгета през ваканционния период.

Имаше само едно място, където можеше да отиде: при бившия легионер — станал управител на частна охранителна фирма, — който вече му бе помогнал при отчаяното бягство след несполуката в банката. Алекс нямаше никакви илюзии относно безкористността на своя спасител: той бе хвърлил око на мангизите, но не бързаше да се облажи. Ако нещата с Алекс се уредят, ако банкнотите станат годни за обращение, пътища много...

Оня много добре знаеше, че Алекс зависи изцяло от него както заради раната, така и за заминаването в чужбина. Объркан в този свой нов живот, Алекс не би пресякъл границата, за да се хвърли слепешката в ръцете на Интерпол...

Той не бе свързан с никоя международна мрежа, предлагаща нужните гаранции за сигурност. Вече предсещаше момента, когато неговият опекун щеше да обяви тарифата си за едно майсторско изчезване с убедителен паспорт на някое спокойно и дискретно местенце: голям процент от плячката от обира!

Алекс изпитваше силна ненавист към всички тия хора, чувстващи се удобно в хубавите си, елегантни дрехи, умеещи да разговарят с жените: той си бе останал селяндур, простак, когото можеха да разиграват.

Озова се в малка къща в предградията, в Ливри Гарган, в една от луксозните жилищни зони на Сена Сен Дьони. След като го настани, легионерът му нареди да не мърда и Алекс, както при пристигането си в селската къща, откри пълен догоре хладилник, легло и телевизор.

Устрои се възможно най-удобно, използвайки само една стая. Някои от съседните къщи бяха необитаеми — даваха се под наем — или заети от банкови чиновници с подреден живот, които ставаха рано сутрин и се прибираха едва привечер. Освен това летните отпуски бяха обезлюдили предградията още в началото на август. Алекс се почувства добре, почти успокоен от заобикалящата го пустош. Легионерът настоя да остане затворен. Самият той заминавал за няколко седмици в чужбина. Щели да се видят чак при завръщането

му. Така че Алекс трябваше да кротува до септември. Телевизия, приготвяне на замразени ястия, следобедна дрямка и почивка — такива бяха единствените му занимания...

[1] Вид сгъваемо ножче с дървена дръжка. — Б.пр. ↑

III

Ришар Лафарг имаше среща с представител на японска фармацевтична фирма, разработила нов тип силикон, годен за постоянна употреба в пластичната хирургия при поставяне на протези на гърдите. Слушаше внимателно дребния бюрократ, който хвалеше продукта си, според него по-лесен за инжектиране, по-удобен за работа... Бюрото на Лафарг бе отрупано с папки за текущи операции, стените — „украсени“ със снимки на успешни хирургически намеси... Докато говореше, японецът постоянно се поклащаше.

Извикаха Ришар на телефона. Лицето му помръкна, гласът му стана глух, неуверен. Благодарил за обаждането, после се извинил на представителя, че е принуден да прекрати събеседването. Насрочил си нова среща за следващия ден.

Лафарг захвърлил престилката и изтича до колата си. Роже го очакваше, но той го отпрати, предпочитайки да кара сам.

Насочи се с пълна скорост към околоръстното и пое по магистралата за Нормандия. Пробиваше си път, натискайки яростно клаксона, когато някоя кола не се отдръпваше достатъчно бързо вдясно, докато я изпреварваше. За по-малко от три часа се добра до психиатричното заведение, където бе настанена Вивиан.

Щом стигна при замъка, изскочи от мерцедеса и изтича по стълбите към рецепцията. Служителката отиде да потърси отговарящия за лечението на Вивиан психиатър.

Ришар се качи заедно с него в асансьора и се озова пред вратата на стаята. Психиатърът му посочи плексигласовата шпионка.

Вивиан бе изпаднала в криза. Бе разкъсала престилката си и тропаше с крака, крещейки, дереше тялото си, вече белязано от кървави следи.

— Откога е така? — прошепна Ришар.

— От тази сутрин... Бихме й успокоително, което скоро трябва да подейства.

— Не... не трябва да я оставяме така. Удвоете дозата, бедното дете...

Ръцете му потрепваха конвулсивно. Облегна чело на вратата, хапейки горната си устна.

— Вивиан, момиченцето ми... Вивиан... Отворете, ще вляза.

— Не бих препоръчал: присъствието на друг човек я раздразва още повече — осмели се да каже психиатърът.

Изтощена, клекнала в един ъгъл на стаята, Вивиан пъшкаше и дращеше лицето си с иначе късо изрязаните нокти, изпод които избиваха капчици кръв. Ришар влезе, седна на леглото и мълвейки глухо, повика Вивиан. Тя отново закрещя, но не помръдна. Бе задъхана и очите ѝ налудничаво се въртяха във всички посоки, бърчеше устни, съскаше през зъби. Постепенно се успокои, оставайки в съзнание. Дишането ѝ стана по-равномерно, не така накъсано. Лафарг успя да я прегърне, за да я върне в леглото. Държеше я за ръка, седнал до нея, галеше я по челото и я целуваше по бузите. Психиатърът стоеше до вратата, пъхнал ръце в джобовете на престилката. Приблужи се до Ришар и го хвана под ръка.

— Елате... — каза той, — трябва да я оставим сама.

Слязоха на партера и заедно тръгнаха из парка.

— Ужасно... — отрони Лафарг.

— Да... Не би трябвало да идвате толкова често; не помага с нищо, а вие страдате.

— Не! Трябва... длъжен съм да идвам!

Психиатърът поклати глава, не разбирайки настойчивото желание на Ришар да присъства на тази плачевна гледка.

— Да — не отстъпваше Лафарг, — ще идвам! Всеки път! Ще ме предупреждавате, нали?

Гласът му се пречупи, плачеше. Стисна ръката на лекаря и се насочи към колата.

* * *

Ришар караше още по-бързо, за да се прибере в къщата във Везине. Образът на Вивиан го преследваше. Едно наранено и омърсено тяло: истински кошмар, който измъчваше мислите му... Вивиан! Всичко бе започнало с продължителен вик, извисяващ се над

музиката на оркестъра, и Вивиан се бе появила с разкъсани дрехи, опръскани с кръв бедра и обезумял поглед...

Лин имаше почивен ден. Той чу пианото от горния етаж. Избухна в смях, сграбчи интерфона и изрева с пълна сила:

— Добър вечер! Пригответи се, ще ме забавляваш!

Скритите в стените на будоара тонколони завибрираха. Бе нагласил звука на максимум. Врявата бе непоносима. Ева хлъцна от изненада. Проклетото озвучаване бе единствената перверзия на Лафарг, към която не успя да привикне.

Откри я отпусната върху пианото, все още притискаща с ръце изтерзаните си уши. Застана на прага на вратата с бляскава усмивка на уста и чаша скоч в ръката.

Тя се извърна ужасена към него. Знаеше какво означават тези кризи, които го караха да се появява така: последната година Вивиан на три пъти имаше пристъпи на буйстване и самонараняване. Дълбоко страдащият Ришар не можеше да ги понесе. Трябваше да се утеши от ужасното преживяване. Ева съществуваше единствено, за да изпълнява тази задача.

— Хайде, идвай, гадино!

Подаде ѝ пълната чаша уиски, но тъй като тя се поколеба да я поеме, сграбчи младата жена за косите и изви главата ѝ назад. Бе принудена да изпие чашата наведнъж. Улови я за китката, повлече я през партера и я набути в колата.

Беше двайсет часът, когато влязоха в гарсониерата на улица „Годо дьо Мороа“. С шут в бъбреците я запрати в леглото.

— Събличай се, бързо!

Ева остана гола. Бе отворил гардероба и вадеше дрехите, захвърляйки ги безразборно на мокета. Тя стоеше права срещу него и тихо плачеше. Подаде ѝ кожената пола, корсажа, ботушите. Тя се облече. Посочи ѝ телефона.

— Обади се на Варнроа!

Ева отстъпи, хлъцна отвратена, но погледът на Ришар бе смразяващ, демоничен; наложи се да вземе слушалката и да набере номера.

След кратко изчакване Варнроа отговори. Веднага разпозна гласа на Ева. Ришар стоеше зад нея, готов да я удари.

— Скъпа Ева — загука гъгнивият глас, — оправихте ли се след последната ни среща? И имате нужда от пари? Колко мило, че се обаждате на стария Варнроа!

Ева му определи среща. Обзет от радост, той ѝ събщи, че ще дойде до половин час. Варнроа бе ненормалник, когото Ева бе „забърсала“ една вечер на булевард „Капюсин“ по времето, когато Ришар все още я принуждаваше да набира клиентите си на улицата. Оттогава бяха станали достатъчно многобройни, за да запълват изисквания от Лафарг два пъти месечно сеанс; Ришар можеше спокойно да подбере измежду обаждатите се в гарсоньерата с кого да задоволи нуждата си да унижава младата жена.

— Постарайте се да сте на висота... — подсмихна се той.

Излезе, затръшвайки вратата. Тя знаеше, че той вече я наблюдава от другата страна на огледалото.

Начинът, по който я обработваше Варнроа, не позволяваше посещенията да следват скоро едно след друго. Затова Ева му се обаждаше единствено при кризите на Вивиан. Варнроа проявяваше пълно разбиране към задръжките на младата жена и след като многократно не получи отговор на нетърпеливите си обаждания, се бе примирил да остави един номер на Ева, на който тя можеше да го открие, когато бе готова да се отдаде на прищевките му.

Варнроа пристигна оживен. Беше спретнато и приветливо розово човече с шкембе. Свали шапката си, старателно окачи сакото си и целуна Ева по двете бузи, преди да отвори кожената чанта с камшика.

Ришар доволен присъстваше на подготовката, впил пръсти в облегалките на люлеещия се стол, а по лицето му пробягваха нервни тикове.

Ева изпълняваше гротескни танцови стъпки под наставленията на Варнроа. Камшикът изплющя. Ришар пляскаше с ръце. Смееше се гръмко, но внезапно му прилоша и не можеше да понесе повече гледката. Страданието на Ева, която му принадлежеше, чиято съдба бе моделирал, чийто живот бе преобразил, го изпълни с отвращение и съжаление. Захилената физиономия на Варнроа до такава степен го нарани, че той нахлу в съседната гарсоньера.

Поразен от появата му, Варнроа остана със зяпнала уста и застинала във въздуха ръка. Лафарг изтръгна камшика му, улови го за яката и го изхвърли в коридора. Ненормалникът блещеше очи, не разбирайки абсолютно нищо, и онемял от изненада изтича по стълбите, без да задава въпроси.

Ришар и Ева останаха сами. Тя бе паднала на колене. Ришар ѝ помогна да се изправи и да се измие. Тя облече суитшърта и джинсите, които носеше, когато я бе изненадал с вика си по интерфона.

Без да каже и дума, той я върна във вилата, съблече я и я положи на леглото. Много внимателно и нежно намаза раните с мехлем и ѝ приготви горещ чай.

Прегърна я и поднасяше към устните ѝ чая, от който тя отпиваше на малки глътки. После издърпа чаршафа до гърдите ѝ и я погали по косите. В чая имаше приспивателно: тя заспа веднага.

Той излезе от стаята, отиде в градината и се насочи към езерото. Лебедите спяха притиснати един в друг, с извити под крилата шии, като крехката женска нежно се бе сгушила до по-едрото тяло на мъжкия.

Любуваше се на покоя им, завиждаше на меката отпуснатост. Заплака горчиво. Бе измъкнал Ева от ръцете на Варнроа и разбираше, че това съчувствие — наричаше го съчувствие — отведнъж бе унищожило омразата му, онази безгранична и невъздържана омраза. А омразата беше едничкият смисъл на живота му.

* * *

Тарантулата често играеше шах с теб. Дълго обмисляше всеки свой ход, преди да предприеме нещо, което най-малко си очаквал. Понякога импровизираше атаки, без да го е грижа за защитата — импулсивна, но непогрешима игра.

Един ден свали веригите, за да постави някакво канане вместо одъра. Ти спеше на него, излежаваше се по цял ден сред меките възглавници. Тежката врата на мазето оставаше здраво заключена...

Тарантулата ти носеше бонбони, леки цигари, осведомяваше се за музикалните ти предпочитания. Разговорите ви бяха по-скоро закачливи — светско бърбене. Бе ти дал видеоуредба и филми, които гледахте заедно. Приготвяше ти обикновен или билков чай, а когато ти се чувстваше потиснат, отваряше бутилка шампанско. Щом изпиехте чашите, пълнеше ги отново.

Ти вече не стоеше гол: Тарантулата ти бе подарил великолепен бродиран шал в разкошна опаковка. С тънките си пръсти ти разтвори хартията, за да видиш шала, и подаръкът ти достави огромно удоволствие.

Загърнат в шала, ти се сгушваше сред възглавниците, пушейки американски цигари или смучейки медени бонбони, в очакване на ежедневно посещение на Тарантулата, който никога не идваше с празни ръце.

Щедростта му към теб като че ли бе безгранична. Един ден вратата на мазето се отвори. Той избута мъчително огромен кашон, качен на колелца. С усмивка гледаше фината хартия, розовата панделка, букета цветя...

При вида на изумената ти физиономия ти припомни датата: 22 юли. Да, от десет месеца ти бе пленник. Ставаше на двацет и една години... Възбудено обикаляше обемистия кашон, пляскаше с ръце през смях. Тарантулата ти помогна да развържеш панделката. Незабавно разпозна очертанията на пиано, и то „Стейнуей!“

Засвири, седнал на столчето, след като разкърши вдървените си пръсти. Не бе блестящо, но се разплака от радост...

И тогава ти, Венсан Моро, домашното животно на чудовището, кучето на Тарантулата, неговата маймуна или папагал, ти, когото той бе прекършил, да, точно ти, ти целуна ръката му, смеейки се от сърце.

За втори път той ти удари плесница.

* * *

Алекс умираше от скука в скривалището си. Спеше прекомерно, гледаше по цял ден телевизия с подпухнали очи. Предпочиташе да не мисли за бъдещето и запълваше времето си както можеше. За разлика

от престоя в селската къща тук чистеше, миеше чиниите с маниакално старание. Всичко блестеше от чистота. С часове лъскаше паркета, стържеше тенджерите.

Бедрото вече почти не му създаваше проблеми. Зарастването предизвикваше понякога дразнещ сърбеж, но раната не бе болезнена. Бе сменил превръзката с обикновен компрес.

Алекс беше на това място вече десетина дни, когато една вечер му хрумна гениална идея или поне така му се струваше. Гледаше футболен мач по телевизията. Спортът никога не го бе увличал особено, с изключение на каратето. Единствените вестници, които обикновено четеше, бяха специализирани списания за бойните изкуства. При все това следеше прежеждията на кръглата топка, добросъвестно подритвана от играчите... Полузадрямал пред зрелището, допиваше остатъка от виното. Когато мачът свърши, не стана да изгаси телевизора. Следваше „медицинско“ предаване за пластичната хирургия.

Водещият коментираше репортаж за лифтинга, лицевата хирургия. След това имаше интервю със завеждащия специализираното отделение в Париж: професор Лафарг. Алекс слушаше смяян.

— Втората стъпка — обясняваше Лафарг, помагайки си със скица — представлява така нареченото „остъргване“ на надкостницата. Става въпрос за изключително важен етап. Целта е, както виждате тук, да оставим надкостницата да се прилепи към дълбоката страна на кожата, за да може да я подплати...

На екрана се виждаха снимки на преобразени, променени, изваяни, разкрасени лица. Пациентите бяха неузнаваеми. Алекс внимателно проследи обясненията, дразнейки се, че не разбира някои термини... По време на финалните надписи Алекс си записа името на лекаря — Лафарг — и на отделението, където той работеше.

Снимката на личната му карта, користното гостоприемство на приятеля му легионер, скритите в тавана на къщата пари — бавно, но сигурно всичко си идваше на мястото!

Онзи от телевизията твърдеше, че промяната на носа е безобидна операция, както и изсмукването на мастна тъкан от определени места на лицето... Бръчка? Скалпелът можеше да я изтрие като с гума!

Алекс изтича до банята, погледна се в огледалото. Опипваше лицето си, гърбицата на носа, пълните бузи, двойната брадичка...

Всичко беше толкова просто! Лекарят каза две седмици — за две седмици променят лицето! Изтриват и започват всичко отново. Не, нямаше да е просто: Алекс, издирваният от ченгетата престъпник, трябваше да накара хирурга да го оперира... Да открие достатъчно убедително средство за въздействие, за да го принуди да мълчи, да извърши успешно операцията и да го остави да се измъкне, без да предупреди полицията. Средство за въздействие... Може би Лафарг имаше деца, жена?

Алекс четеше и препрочиташе листчето, на което бе отбелязал името на Ришар, адреса на болничното заведение... Колкото повече мислеше, толкова по-блестяща му се струваше идеята: зависимостта му от легионера значително щеше да намалее, ако лицето му се променеше. Полицията щеше да издирва един призрак, един несъществуващ Алекс Барни; излизането от страната можеше да се уреди много по-лесно!

Тази нощ Алекс не мигна. На сутринта стана при изгрев-слънце, изми се набързо, подстрига се, старателно изглади костюма и ризата, които бе взел от селската къща. Ситроенът го чакаше в гаража...

* * *

Тарантулата бе чудесен. Посещенията му ставаха по-продължителни. Носеше ти вестници, често се хранеше с теб. Жегата в мазето бе задушаваша — беше август — и той достави хладилник, като редовно го зареждаше със сокове. Освен шала гардеробът ти се бе обогатил с лек халат и чехли.

През есента Тарантулата започна с инжекциите. Слезе при теб със спринцовка в ръка. По негова заповед ти се излегна на канапето, разголвайки задника си. Иглата се заби рязко в мазнината на кръста ти. Бе видял прозрачната, леко розовееща течност в спринцовката, а сега тя бе в теб.

Тарантулата бе много внимателен и се стараяше да не те нарани, но течността ти причиняваше болка след впръскването. Накрая се разтвори в плътта и болката изчезна.

Не попита нищо Тарантулата. Цялото ти време бе заето с рисуването, с пианото и наситената артистична дейност те удовлетворяваше напълно. Инжекциите бяха без значение. Тарантулата бе толкова мил.

Бързо напредваше в музиката. Тарантулата услужливо прекарваше часове в ровене из специализираните книжарници за партитури. В мазето се издигаха купчини учебници и книги за изкуството, от които ти черпеше вдъхновение.

Един ден му призна за тревожещия прякор. Бе в края на съвместно хранене. Шампанското малко бе замаяло главата ти. Изчервен от смущение, заекващ, ти сподели с него прегрешението си — каза „мое то прегрешение“, — а той снизходително се усмихна.

Инжекциите следваха редовно. Но това бе просто една незначителна неприятност в безделническия ти живот.

За двайсет и втория ти рожден ден той обзаведе мазето с мебели; прожекторът изчезна, заместен от абажури с мека светлина. Към дивана се прибавиха кресла, ниска масичка, меки столчета. Подът бе застлан с дебел мокет.

Тарантулата отдавна бе монтирал сгъваем душ в единия ъгъл на мазето. Сега добави преносима мивка, както и химическа тоалетна. Тарантулата дори бе помислил за завеса, зачитайки свенливостта ти. Ти пробва хавлията и се намуси заради цвета на кърпите за банята. Тарантулата ги смени.

Заточен в затвореното пространство на мазето, ти копнееше за простор, за свеж въздух. Изрисува фалшиви прозорци на стените. Вдясно се виждаше планински пейзаж, преливащ от слънце, с блестящото бяло на вечните снегове. Насочена към върховете халогенна лампа заливаше с ослепителна светлина измамния излаз към външния живот. Вляво бе положил грапави сини мазки, имитиращи

разпенени вълни. В дъното пламтящите отблясъци на много сполучлив оранжево-червен залез те изпълваха с гордост.

Освен инжекциите Тарантулата те караше да поглъщаш най-различни лекарства — разноцветни капсули, безвкусни дражета, ампули за пиене. Етикетите бяха изстъргани от опаковките... Тарантулата те бе попитал дали нещо те тревожи. Ти сви рамене и отговори, че му имаш доверие. Тарантулата те погали по бузата. Тогава улови ръката му, за да целунеш дланта. Той се стегна, за момент ти си помисли, че отново ще те удари, но изражението му омекна и не си отдръпна ръката. Ти се извърна, за да не забележи радостните сълзи, които се появиха в ъгълчетата на очите ти...

Лишен от дневна светлина, тенът на лицето ти бе съвсем блед. Тогава Тарантулата монтира пейка с ултравиолетова рампа и ти си правеше слънчеви бани. Бе доволен, че тялото ти придобива красив меден цвят, цялостно почерняване, и демонстрираше на своя приятел ефектната промяна на тена си, щастлив, когато долавяше и неговото задоволство.

Дните, седмиците и месеците минаваха, привидно еднообразни, но всъщност богати с многобройни и наситени удоволствия: насладата от рисуването или свиренето те изпълваше с радост.

В теб бе изчезнало всякакво сексуално желание. Силно притеснен, бе попитал Тарантулата за това. Призна ти, че в храната има вещества, които предизвикват такъв ефект. Това е, казваше Тарантулата, за да не се измъчваш, защото не виждаш никой друг, освен него. Да... разбираше го прекрасно. Обеща ти, че скоро, при предстоящото ти излизане, освободен от тези вещества, отново ще изпитваш желание.

Понякога нощем, сам в килията, галеше омекналия си член, но мъката, която изпитваше, бързо се разсейваше при мисълта за предстоящото „излизане“. Тарантулата ти бе обещал, значи нямаше защо да се безпокоиш...

IV

Алекс кара извънредно внимателно до Париж; стараяше се да не допуска и най-малкото нарушение. Бе обмислил дали да не се придвижи с автобус или метро, но не ставаше: Лафарг със сигурност щеше да е с кола и нямаше да може да го проследи.

Алекс спря срещу входа на болницата. Беше много рано. Алекс не вярваше лекарят да поема задълженията си на зазоряване, но се налагаше да опознае мястото предварително, да усети терена... На стената, съвсем до входната врата, голяма табела указваше отделенията на болницата с имената на лекарите. Лафарг беше в списъка.

Алекс се разходи по улицата, стискайки в джоба на самото дръжката на полицейския колт. Накрая седна пред едно кафене, откъдето лесно можеше да проследи пристигането на персонала в болницата.

Най-сетне към десет часа една кола спря на светофара, на няколко метра от кафенето, където чакаше Алекс: мерцедес, управляван от шофьор. Алекс веднага позна Лафарг, който седеше отзад и четеше вестник.

Мерцедесът търпеливо изчака светофара, после пое по алеята към паркинга на болницата. Алекс видя как Лафарг слезе. Шофьорът остана известно време в колата, но тъй като бе много топло, накрая и той се настани пред кафенето.

Роже поръча една бира. Днес шефът му имаше важна операция и веднага след това щеше да напусне отделението, за да отиде в клиниката в Булон, където щеше да има събрание.

Регистрационният номер на колата бе със 78 — Ивлин^[1]. Алекс знаеше наизуст всички номера на департаменти; впрочем по време на усамотението си в селската къща се забавляваше да си припомня номерата, започвайки от 01, изброявайки ги поред, свързвайки ги с произволни препратки; във вестника разказват, че някакъв старец се оженил повторно на 80 години: 80? Това е Сома...

Шофьорът явно не бързаше. Облакът на масата, той решаваше кръстословица, напълно погълнат от заниманието си. Алекс плати

сметката и влезе в пощенската станция до болницата. Вече не виждаше входната врата, но си каза: да го вземат дяволите хирурга, ако се измъкне през следващия четвърт час!

Прегледа телефонния указател. Лафарг е често срещано име, имаше цели страници... Лафарг с к накрая, с г, с едно ф, само с едно... Л-А-Ф-А-Р-Г с едно ф и с г бяха по-малко. А още по-малко бяха лекарите Лафарг. В департамент 78 само трима; единият живееше в Сен Жермен, другият в Плезир, третият във Везине. Неговият Лафарг бе един от тях. Алекс си записа трите адреса.

Когато се върна в кафенето, установи, че шофьорът все още е там. Към дванайсет часа сервитьорът започна да подготвя масите за обяд. Явно добре познаваше шофьора, защото го попита дали ще обядва днес.

Роже отговори отрицателно. Днес шефът щеше да бърза за Булон, веднага след операцията.

И наистина хирургът скоро се появи. Качи се в мерцедеса и шофьорът зае мястото си зад волана. Алекс пое подир колата. Напуснаха центъра, насочвайки се към Булон. Следенето не бе особено трудно. Алекс познаваше приблизително посоката.

Роже паркира пред една клиника и отново се зае с кръстословицата. Алекс записа на листче името на улицата. Не се доверяваше на паметта си. Чакането продължи дълго. Алекс ходеше напред-назад около близкото кръстовище, стараяйки се да не бие много на очи. После седна в една градинка и продължи да чака, без да изпуска мерцедеса от поглед. Бе оставил колата отключена, за да може да потегли незабавно, ако лекарят се появеше внезапно.

Събранието за планиране на следващите операции трая малко повече от час. Ришар не каза почти нищо. Лицето му бе преbledняло, страните му — хлътнали. След случката с Варнроа се движеше като робот.

Алекс бе влязъл в едно магазинче за тютюн, за да попълни запасите си от цигари, когато Роже, виждайки Лафарг в приемната на клиниката, отвори задната врата на мерцедеса. Бързо се върна в

ситроена и потегли, придържайки се на разумно разстояние. Щом разбра, че посоката очевидно бе Везине, заряза преследването. Нямаше смисъл да рискува да го забележат, при положение че имаше адреса...

Отиде там по-късно. Вилата на Лафарг бе внушителна, опасана с ограда, която скриваше фасадата ѝ. Алекс огледа околните къщи. Улицата бе пуста. Не можеше да се застоява повече. Отбеляза си, че капаците на съседните вили бяха спуснати. Жителите на Везине бяха на почивка през август... Наближаваше шестнайсет часът и Алекс се поколеба. Възнамеряваше да огледа къщата на хирурга същата вечер, но не знаеше какво да прави междувременно. Поради липса на по-добри идеи, реши да се разходи в близката гора на Сен Жермен.

Върна се във Везине към двацет и един часа и паркира ситроена далече от улицата, на която живееше Лафарг. Нощта вече се спускаше, но все още се виждаше ясно. Покачи се на оградата на близката вила, за да огледа парка около дома на Лафарг. Възседна оградата, прикрит сред гъстия листак на един кестен, чиито клони растяха във всички посоки. Не можеха да го забележат отдалеч, а ако се появяха минувачи по улицата, щеше напълно да се скрие сред клоната.

Видя парка, езерото, дърветата, басейна. Лафарг вечеряше отвън в компанията на жена. Алекс се усмихна. Добре бе като за начало. Може би имаше и деца? Не... щяха да вечерят с родителите си! Или пък бяха във ваканция. Може би малки деца, които вече са си легнали? Лафарг бе на петдесетина години и ако имаше деца, те трябваше да са поне юноши... Едва ли щяха да са си легнали в десет часа през лятото! Впрочем не светеше нито на партера, нито на горния етаж. Градински фенер пръскаше слаба светлина край масата, където седеше двойката.

Алекс напусна наблюдателницата си удовлетворен и скочи на тротоара. Намръщи се: бедрото все още го наболяваше при резки движения. Върна се в ситроена, за да изчака да се стъмни напълно. Нервно запуши, палейки цигара от цигара. В двацет и два и трийсет се върна до вилата. Улицата продължаваше да е все така пуста. В далечината прозвуча клаксон.

Тръгна покрай оградата на Лафарг. В края откри голям дървен сандък с лопати, гребла — инструменти на работниците по пътната поддръжка. Покатери се отгоре, качи се на стената, пое си дъх и после,

преценявайки добре скока, се приземи в парка. Изчака, клекнал сред дърветата: ако имаше куче, щеше скоро да се появи. Никакъв лай... Огледа околните храсти, прокрадвайки се край оградата. Търсеше подходящо място от вътрешната страна, за да може да се прехвърли обратно на връщане... До езерото имаше изкуствена бетонна пещера, служеща за подслон на лебедите през нощта. Опряна до стената, тя се издигаше на повече от метър височина. Алекс се подсмихна и направи опит. Беше съвсем лесно да прескочи пак на улицата. Успокоен се върна в парка и подмина басейна. Лафарг се бе прибрал, около вилата нямаше никого. Светлината се процеждаше през спуснатите капаци на горния етаж.

От прозорците се разнасяше лека музика. Пиано... Не беше плоча: парчето прекъсваше, връщаше се отначало. От другата страна на къщата светеха още прозорци. Алекс се долепи до стената, скрит в бръшляна, който се виеше по фасадата: облегал на перила на горния етаж, Лафарг съзерцаваше небето. Алекс затаи дъх. Изминаха няколко дълги минути и накрая лекарят затвори прозореца.

Алекс дълго се колеба: трябваше ли да поеме риска и да проникне в къщата? Да: държеше поне малко да опознае мястото, за да знае къде стъпва, когато щеше да отвлече жената на хирурга.

Къщата бе голяма и всички прозорци на горния етаж светеха. Лафарг явно спеше отделно от жена си. Алекс имаше представа: богатите невинаги спяха заедно!

С колта в ръка изкачи стълбите, завъртя топката на вратата; бе отключено. Внимателно бутна едното крило.

Пристъпи вътре. Голяма стая вляво, друга вдясно, по средата стълбище... Стаята на жената бе вдясно.

Богаташките не ставаха рано сутрин. Сигурно спеше до късно всеки ден мръсницата! Алекс просто трябваше да издебне тръгването на Лафарг и бързо да я изненада, още спяща.

Затвори безшумно вратата. Все така безшумно изтича до езерцето, изкачи пещерата и се прехвърли през оградата. Всичко се нареждаше чудесно. Забърза към колата. Но не! Не всичко бе чудесно: Роже, шофьорът... той бе псето на Лафарг, ами ако имаше и

прислужница? Щеше да бъде истинска катастрофа да попадне на някое слугинче, дошло да върши домашната работа!

Алекс подкара към околоръстното, все така спазваше пътните правила. Бе полунощ, когато се прибра в къщичката в Ливри Гарган.

* * *

Рано на другия ден се върна във Везине. Дебнеше около къщата на Лафарг, разяждан от тревога и сигурен, че ще се появи допълнителна прислуга. Трябваше да спипа жената на Лафарг без свидетели: хирургът щеше да отстъпи пред изнудването — или ми преправяш физиономията, или убивам жена ти, — но ако някой присъстваше на отвличането, било то слуга, градинар или който и да е, щеше незабавно да предупреди ченгетата и прекрасният план на Алекс отиваше по дяволите!

Алекс имаше късмет. Лафарг наистина имаше прислужница, но Лин бе излязла в отпуск преди два дни. От петте седмици, които лекарят ѝ даваше годишно, тя ползваше три през лятото, за да отиде при сестра си в Морван, а останалите — през зимата.

Цялата сутрин никой не се появи при Лафарг. Алекс потегли поуспокоен към Париж. Държеше да провери приемните часове на лекаря. Може би не работеше всеки ден? Ако имаше почивен ден през седмицата, по-добре да го разбере веднага! Алекс възнамеряваше да се осведоми в секретариата на отделението под някакъв измислен предлог.

Както всеки ден шофьорът очакваше шефа си пред отсрещното кафене. Прежаднелият Алекс си поръча една бира на бара и тъкмо да отпие с наслада, когато видя Роже бързо да става. Лафарг бе на паркинга и викаше шофьора си. Казаха си нещо кратко, след което Роже подаде ключовете от мерцедеса на хирурга и с мърморене се насочи към близкото метро. Алекс вече бе зад волана на ситроена.

Лафарг караше като луд. Не се насочи към Булон. Напълно объркан, Алекс го видя да се отклонява към околоръстното шосе и магистралата.

Перспективата за следене на дълго разстояние не го очароваше. Замисли се, без да изпуска от очи стоповете на мерцедеса... Лафарг

явно има хлапета. Да, може би са на почивка, получил е лоши новини, някое от тях се е разболяло, отива да го види? Защо напусна работа порано от обикновено, освобождавайки лакея си? Може би мръсникът си има любовница? Да, сигурно е това... Любовница, която ще посещава така, посред бял ден? Що за бъркотия?

Лафарг караше бясно, изпреварвайки колите. Алекс го следваше и трепереше от страх при мисълта за полицейска проверка при някой пункт за плащане... Мерцедесът бе напуснал магистралата. Сега се движеше по лъкатушен второстепенен път, но ни най-малко не намали скоростта... Алекс бе готов да се откаже от страх да не бъде забелязан, но Лафарг въобще не поглеждаше огледалото за обратно виждане. Вивиан отново имаше пристъп: психиатърът се бе обадил, спазвайки обещанието си. Ришар добре съзнаваше какво означава това посещение — второто за по-малко от седмица — за неговата дъщеря... Тази вечер, когато се върнеше във Везине, нямаше да кара Ева да се обажда на Варнроа... След случилото се това вече бе невъзможно! Как тогава ще се утешава?

Мерцедесът спря пред входа на някакъв замък. Дискретна табела уведомяваше, че става въпрос за психиатрично заведение. Озадаченият Алекс се почеса по главата.

Ришар се качи до стаята на Вивиан, без да изчака психиатъра. Очакваше го същата гледка: дъщеря му, обхваната от некоординирани движения, тропаше с крака, опитвайки се да се самонарани. Не влезе в стаята. Тихо хлипаше, притиснал лице към шпионката. Предупреденият за пристигането му психиатър също се появи. Подкрепи Лафарг, за да слязат на партера. Затвориха се в един кабинет.

— Няма да идвам вече — каза Лафарг. — Ужасно е. Непоносимо е, разбирате ли?

— Разбирам...

— Има ли нужда от нещо? Вельо... Нещо друго...

— От какво искате да има нужда? Стегнете се, господин Лафарг! Дъщеря ви никога няма да излезе от това състояние! Не си мислете, че съм безсърдечен: трябва да го приемете. Ще вегетира дълго, животът ѝ ще бъде прекъсван от кризи като тази, на която току-що станяхте свидетел... Можем да ѝ даваме успокоителни, да я тъпчем с невролептици, но в крайна сметка не можем да постигнем нищо съществено и вие го знаете: психиатрията не е хирургия. Няма как да

променим външните изяви. Не разполагаме с такива точни „терапевтични“ инструменти като вашите...

Ришар се бе поуспокоил. Постепенно дойде на себе си, стана по-въздържан.

— Да... Вероятно сте прав.

— Аз... бих искал да ми дадете съгласието си: позволете ми повече да не ви уведомявам, когато Вивиан...

— Да — прекъсна го Ришар, — не се обаждайте повече...

Изправи се, сбогува се с психиатъра и тръгна към колата. Алекс го видя да излиза от замък. Не го последва. Имаше почти сто на сто вероятност Лафарг да се върне във Везине, в Булон или в болницата.

* * *

Алекс отиде да обядва в съседното село. Площадът бе задръстен от въртележки за предстоящия панаир. Замисли се. Кой ли живееше в онова свърталище при лудите? Ако беше някое хлапе, явно Лафарг го обичаше, за да хукне така внезапно, зарязвайки работата си?

Алекс изведнъж придоби смелост, бутна настрана все още наполовина пълната с мазни картофки чиния и поиска сметката. Купи голям букет цветя, кутия бонбони и отиде при лудите.

Служителката го посрещна във фойето.

— На посещение при пациент ли? — попита тя.

— Ами... да!

— Име?

— Лафарг.

— Лафарг?

При изуменото изражение на служителката Алекс реши, че е направил гаф. Вече си представяше, че любовницата на Лафарг е медицинска сестра при лудите...

— Но... вие никога не сте посещавали Вивиан?

— Да, за първи път идвам... Аз съм братовчед.

Служителката го огледа изненадано. Поколеба се за миг.

— Днес не е възможно да я видите. Не е добре. Господин Лафарг не ви ли предупреди?

— Не, трябваше... всъщност посещението ми бе предвидено отдавна...

— Нищо не разбирам: странно е, бащата на Вивиан бе тук преди по-малко от час...

— Не е могъл да ме предупреди, тръгнах сутринта.

Служителката поклати глава и сви рамене. Взе цветята и бонбоните, остави ги на бюрото си.

— Ще ѝ ги предам по-късно, днес е безсмислено. Елате.

Качиха се в асансьора. Алекс я следваше, размахвайки ръце. Щом стигнаха стаята, тя му посочи шпионката. Алекс се стресна при вида на Вивиан. Бе просната в единия ъгъл на стаята и бе втренчила зъл поглед във вратата.

— Не мога да ви пусна вътре... Разбирате, нали?

Алекс разбираше. Дланите му се изпотиха и му прилоша. Погледна още веднъж лудата и си помисли, че някъде я е виждал. Но сигурно така му се струваше.

Бързо напусна лудницата. Дори Лафарг да обожаваше тази откачалка, никога не би я отвлякъл! Все едно на мига да се хвърли в ръцете на ченгетата. Пък и как да го направи? Да нападне замъка ли? Как ще отвори килията? Не... Жената на Лафарг ще бъде заложницата.

Пое обратно към Париж, карайки внимателно. Вече бе късно през нощта, когато се прибра в скривалището си в Ливри Гарган.

* * *

На другия ден сутринта продължи дебненето пред вилата на Лафарг. Бе напрегнат, тревожен, но не изпитваше страх. Цялата нощ бе обмислял плана, представяйки си последиците от промяната на лицето си.

Роже пристигна в осем часа, сам, пеша, с *Л'Екип* под мишница. Алекс бе паркирал на петдесетина метра от входната врата. Знаеше, че отново щеше да му се наложи да чака; обикновено Лафарг отиваше в болницата в десет часа.

Към девет и половина мерцедесът спря при портала на оградата. Роже слезе да го отвори, изкара колата и отново спря да затвори. Алекс въздъхна облекчено при вида на отдалечаващия се Лафарг.

Най-добре бе да изненада мръсницата, докато спи. Трябваше да действа незабавно. През предишните дни Алекс не бе забелязал друга прислуга, но човек никога не знае... Потегли и спря точно срещу дома на Лафарг. Натисна дръжката на портала и най-спокойно влезе в градината.

Насочи се към къщата с ръка в джоба, стиснала дръжката на колта. Капаците на апартамента вдясно бяха спуснати и Алекс се учуди на една подробност, която досега не бе забелязал: бяха затворени отвън, все едно че прозорците бяха заковани. Обаче точно там бе видял да свети, оттам се разнасяше музиката на пианото.

Сви рамене и продължи огледа. Бе направил пълна обиколка около вилата и вече се намираше пред стълбището. Пое си дълбоко въздух и отвори вратата. Партерът изглеждаше точно така, както го бе видял предната вечер: просторен салон, кабинет с библиотека, а централното стълбище водеше към етажа. Изкачи стълбите с колта в ръка, сдържайки дишането си.

От другата страна на залостената с три резета врата някой си тананикаше! Невярващият на очите си Алекс си помисли, че хирургът трябваше да е луд, за да заключва жена си... А може би тя наистина бе мръсница и той с пълно право ѝ нямаше вяра... Внимателно отлости първото резе. Жената продължаваше да си тананика. Второто резе... Третото. А ако беше заключено? С разтуптяно сърце завъртя бравата. Вратата бавно се отвори, без пантите да скръцнат.

Мръсницата, седнала пред тоалетката, се гримираше. Алекс се прилепи до стената, за да не го види в огледалото. Седеше с гръб към него, гола, погълната от гримирането. Бе красива, тялото ѝ бе изящно, задникът ѝ — сплескан на табуретката — мускулест. Алекс се наведе, за да остави колта на мокета, и с един скок се хвърли отгоре ѝ, стоварвайки юмрук върху сведения тил.

Съвсем професионално бе преценил силата си. В Мо, в бара, където бе бияч, често имаше сбивания. Бързо укротяваше причинителите на безредици. Рязък удар по черепа — и оставаше само да извлече вън развеселените отрепки.

Тя лежеше безжизнена на пода. Алекс трепереше. Напипа пулса, прииска му се да я погали, но моментът не бе подходящ. Спусна се обратно по стълбите. Грабна бутилка скок от бара и опъна една голяма глътка направо от гърлото.

Излезе от вилата, отвори широко портала и сдържайки желанието си да хукне, отиде при ситроена, включи двигателя. Вкара колата в парка, точно пред стълбището на вилата. Изтича до стаята. Жената не бе помръднала. Старателно я овърза с канап, който бе донесъл от багажника на ситроена, и запусти устата ѝ с пластир, преди да я увие в покривката на леглото.

Вдигна я на ръце, свали я по стълбите и я натика в багажника. Отпи отново от бутилката и я захвърли вече празна на земята. Седна зад волана и потегли. Възрастна двойка разхождаше кучето си на улицата, но не му обърна никакво внимание.

Пое към Париж, като го прекоси от запад на изток, за да се върне в Ливри Гарган. Поглеждаше в огледалото за обратно виждане; никой не го преследваше.

Щом пристигна, отвори багажника и пренесе госпожа Лафарг в мазето, все така опакована в завивката. За по-сигурно свърза канапа с дебела, обвита в пластмаса верига за опазване на мотоциклет от кражба, която бе намотана около канализационна тръба.

Загаси светлината и излезе, но се върна след малко с пълна с леденостудена вода тенджера, която изля върху главата на жената. Тя подритна, но въжето спъваше движенията ѝ. Пъшкеше, без да може да извика. Алекс се усмихна в тъмното. Не бе видяла лицето му и нямаше да може да го опише, когато я пусне. Ако я пусне. Защото в крайна сметка хирургът щеше да види лицето му. Би могъл след операцията да даде описанието му. Лафарг можеше да обрисова новото лице на Алекс... Алекс, който бе убил ченге и отвлякъл жената на професор Лафарг! Както и да е, каза си Алекс, сега важното е да принудя онзи да ме оперира, после — ще видим. Сигурно щеше да се наложи да убие Лафарг и жена му.

Качи се в стаята, доволен от успеха на първата част от плана си. Щеше да изчака вечерта, връщането на Лафарг във Везине, изненадата му от изчезването на мръсницата, за да отиде при хирурга и да го уведоми за сделката. Трябваше да бъде абсолютно точен. Ще видят тези свине кой е Алекс!

Наля си чаша вино и премлясна с език, след като отпи. А мръсницата щеше да я изчука, нали, защо не? Да съчетае полезното с

приятното!

Търпение, каза си той, оправи се най-напред с Лафарг, а пък за веселбата ще мислим после...

[1] Департамент в района Ил дьо Франс. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ЖЕРТВАТА

I

Ужас! Всичко започва отначало... Нищо не разбираш или по-скоро се боиш, че много добре разбираш: този път Тарантулата ще те убие!

От три дни не ти е проговорил. Носеше ти храна в стаята, избягвайки дори да те погледне... Когато нахлу в студиото, за да спре ударите с камшика на смахнатия Варнроа, ти бе изумена. Пропукваше се, за първи път показваше съчувствие. При завръщането във Везине бе нежен, внимателен към страданието ти. Намаза раните ти с мехлем и ти объркана видя сълзи в очите му...

После сутринта го чу да тръгва за болницата. Върна се, без предупреждение се нахвърли върху теб, удари те по главата и ето те отново затворена в мазето, окована в мрака.

Адът щеше да се повтори, точно както преди четири години, след като те залови в гората.

Полуделият, още по-луд отпреди Тарантула ще те убие. Да, Вивиан е имала нов пристъп, посетил я е в Нормандия и не е издържал. Не му е достатъчно да те прави на проститутка. Какво още ще измисли?

При това последните месеци се бе променил много. Вече не бе така зъл. Естествено, продължаваше да креци по проклетия интерфон, за да те стряска...

Всъщност май бе по-добре да умреш. Винаги ти е липсвала смелостта да се самоубиеш. Той бе унищожил в теб всякакви наченки на бунт. Превърнал си се в негова вещ! Превърнала си се в негова вещ! Вече си нищо!

Често мечтаеше да избягаш, но къде да отидеш в това състояние? Да се срещнеш с майка си, с приятелите? С Алекс? Кой щеше да те познае? Тарантулата бе успял... Обвърза те завинаги към себе си.

Надяваш се това „завинаги“ да приключи бързо. Да сложи край на това, да спре да те манипулира!

Здраво е завързал въжето, не можеш да помръднеш. Циментираният под на мазето дращи кожата ти. Въжето наранява

гърдите ти и ги пристяга. Болят те.

Гърдите ти...

* * *

Гърдите ти... Той положи неистови грижи да се появят. Те започнаха да растат известно време след първите инжекции. Първоначално не им обърна внимание, отдавайки появата на мастните издатини на безгрижния живот, който водеше. Но при всяко посещение Тарантулата опипваше гърдите ти и поклащаше глава. Нямаше никакво съмнение. С ужас наблюдаваше как гърдите ти се издуват и оформят. Ден след ден следеше нарастването на циците и мачкаше все така безнадеждно омекналия си член. Често плачеше. Тарантулата те успокояваше. Всичко било наред. Да не би да ти липсва нещо? Какво още можел да ти подари? Да, бе толкова мил, толкова внимателен.

Спря да плачеш. За да забравиш всичко, рисуваше, прекарваше дълги часове на пианото. Нищо не се променяше, Тарантулата те посещаваше все по-често. Беше направо смешно. Познавахте се вече от две години, бе унищожил свенливостта ти; в началото на пленничеството вършеше естествените си нужди пред него, а ето че прикриваше гърдите си. Постоянно оправяше халата, за да притвориш деколтето. Тарантулата ти даде да пробваш сутиен. Не бе необходим: твърдите и здрави цици можеха и без него. Но така бе по-добре. Сутиен, корсаж — чувстваше се по-удобно.

Точно както с веригите, с килията и с инжекциите, постепенно свикна с новото си тяло, до степен да го приемеш. Пък и защо да се вълнуваш за това?

А косата... Отначало Тарантулата те подстригваше. После я остави да порасне. Дали бе под влияние на инжекциите, на хапчетата или на ампулите? Бе придобила обем, Тарантулата ти носеше шампоани, подари ти и фризьорски комплект. Започна да ти доставя удоволствие да се грижиш за нея. Опитва различни прически — кок, опашка, — накрая я накъдри и оттогава я носиш така.

Ще те убие. В мазето е горещо, жаждата отново се връща... Преди малко те поля със студена вода, но не успя да пиеш.

Очакваш смъртта; вече нищо няма значение. Спомняш си училището, селото, момичетата. Момичетата... Твоя приятел Алекс. Никога повече няма да ги видиш, въобще нищо повече няма да видиш. Бе свикнал със самотата: единствен другар ти бе Тарантулата. На моменти те обземаха изблици на носталгия, пристъпи на депресия. Мръсникът ти даваше успокоителни, обсипваше те с подаръци само за да те докара дотук...

Какво чака? Сигурно подготвя изтънчени мъчения, мизансцена на твоето убийство... Дали сам той ще те убие, или ще те остави в ръцете на някой Варнроа?

Не! Вече не понася някой друг да те докосва, да те доближава — много добре го видя, когато удари смахнатия Варнроа! Той ти причиняваше болка с камшика си.

Може би вината бе твоя? Напоследък му се подиграваше... Щом влезете в стаята, ако ти бе на пианото, веднага засвирваше The Man I Love, най-омразната му мелодия. Или пък, и това беше още по-извратено, го предизвикваше. Той от дълги години живее сам. Може би си имаше любовница? Не... не е способен на любов.

Забеляза смуцението, което го обземаше, когато те виждаше гола. Бе сигурна, че те желае, но естествено изпитваше отвращение да те докосва. Съвсем разбираемо. И въпреки това те желаше. Та ти винаги стоеше гола в стаята си, веднъж, седнала на столчето пред пианото, се обърна към него, разтвори бедра и му показа вулвата си. Видя как адамовата му ябълка заподскача, целият се изчерви. Това го влуди още повече: да те желае след всичко, което ти стори. Да те желае напук на това, което си!

Колко дълго ще те остави да гниееш в това мазе? Първия път, след гонитбата в гората, те остави осем дни сам в тъмнината. Осем дни! Чак после ти го призна.

Може би, ако не бе заигравала с желанието му, днес нямаше да си отмъщава така?

Ами, нелепо е да си го мислиш... Заради Вивиан е, Вивиан е луда за връзване вече четири години... Колкото повече време минава, толкова по-очевидно е, че е неизлечима... А той не може да се примири. Не може да приеме, че този парцал е неговата дъщеря. На

колко години е сега? Беше на шестнайсет, сега е на двајсет. А ти беше на двајсет, сега си на двајсет и четири...

Не е честно да умреш на двајсет и четири години. Да умреш? Но ти вече умря преди две години. Венсан умря преди две години. Призракът, който го надживя, е без никакво значение.

Призрак, но може да страда безкрайно. Не искаш повече да те бъзика — да, това е точната дума, — уморена си от неговите интриги, от извратените му машинации. Ще страдаш още. Един Бог знае на какво е способен! Специалист е по мъченията, доказа го.

Трепериш, пуши ти се. Липсва ти опиумът; вчера ти даде, ти си го взе. Моментът, винаги вечер, когато идва да те види и приготвя лулите, е момент на върховно удоволствие. Първия път повърна отвратен. Но той настоя. Това бе денят, когато трябваше да приемеш очевидното: гърдите ти растяха! Хвана те да плачеш сам в мазето. За утеха ти предложи нова плоча. Но ти безмълвно му показва гърдите си, не можеше да говориш. Излезе и след малко се върна с необходимото: лулата и мазните топчета. Отровен дар. Тарантулата е паяк с разнообразни отрови. Остави се да те убеди и вече сам си искаш дрогата, ако забрави ежедневиия ритуал. Първоначалното ти отвращение от опиума остана далече в миналото. Веднъж, след като пуши, заспа в ръцете му. Издишваше последните облачета от лулата; той те държеше в обятията си, седнал до теб на дивана. Несъзнателно те галеше по бузата. Ръката му милваше гладката ти кожа. Ти неволно му бе помогнал да те преобрази: никога не си имал брада. Когато бяхте хлапета с Алекс, нетърпеливо очаквахте поникването на косми, на мъх над горната устна. Много скоро Алекс успя да пусне мустаци, най-напред възредички, после по-гъсти. Ти си оставаше напълно голоблад. Една подробност по-малко за Тарантулата. Но той ти каза — това нямаше никакво значение! При всички положения инжекциите естроген цяха да те направят безкосмен. Въпреки това ти се вбесяваше, задето така добре отговаряш на очакванията му с красивото си момичешко лице, както казваше Алекс...

И тялото ти, толкова изящно, с крехки стави, бе влудило Тарантулата. Една вечер те попита дали не си също и хомосексуалист. Не разбра това „също“. Не, не беше хомо. Не че понякога не бе изпитвал мимолетно изкушение, но не, не се бе

случвало. И Тарантулата не беше, както ти първоначално си бе помислил. Да... онзи ден, когато дойде да те опипа. Ти обърка прегледа с ласки. Още бе прикован, спомни си, беше в самото начало. Плахо протегна ръка към него. И той те удари!

Остана объркан. Защо те държеше пленник, ако не да се възползва от теб като сексуална играчка? Това бе единственото ти обяснение за начина, по който се отнасяше с теб... Долен вманиачен педал, който иска да разполага с опитомен любимец! При тази мисъл се изпълни с ярост, но после си каза: няма значение, ще му играя по свирката, да прави, каквото ще, някой ден ще избягам, после ще се върна с Алекс и ще му смачкаме кратуната!

Но малко по малко несъзнателно започна да играеш една друга игра. Тази, на която Тарантулата бе определил правилата: „не се сърди, човече“ на твоето падение... Едно квадратче/болка, едно квадратче/подарък, едно квадратче/инжекция, едно квадратче/пиано... Едно квадратче/Венсан, едно квадратче/Ева!

* * *

Следобедът бе изтощителен за Лафарг: многочасова операция на дете с изгорено лице, чиято кожа на врата се бе свила и се налагаше търпеливо да се присаждат парчета.

Освободи Роже на излизане от болницата и се прибра сам във Везине, като по пътя спря при един цветар и поръча да му приготвят великолепен букет.

Когато видя зейналата, отключена врата на апартамента на Ева на горния етаж, изпусна букета и обезумял хукна натам. Столчето пред пианото бе съборено, една ваза беше счупена. По земята се валяха рокля и бельо, покривката на леглото бе изчезнала. До леглото бяха забравени обувки с високи токчета, едната бе почти смачкана.

Ришар си спомни нещо странно: порталът бе широко разтворен, а сутринта Роже го бе затворил. Някой разносвач? Преди да замине на почивка, Лин сигурно бе направила поръчки... Но отсъствието на Ева? Беше избягала... Разносвачът е дошъл, озовал се е пред празната къща и по настояване на Ева е отлостил резетата.

Обзет от паника, Ришар обикаляше в кръг. Защо не бе облякла явно приготвените на леглото дрехи? Ами липсващата покривка? Версията с разносвача не се връзваше. Впрочем това за малко не се случи веднъж, преди година, именно когато Лин бе в отпуск. За късмет Ришар се бе върнал тъкмо навреме, за да чуе как Ева умоляваше зад вратата; бе успокоил разносвача: всичко било наред, жена му била в тежка депресия, заради това имало резета...

Що се отнася до Лин и Роже, предполагаемата „лудост“ на Ева бе достатъчен довод, за да не проявяват повече любопитство: пък и Ришар се държеше много мило с младата жена и от една година вече ѝ позволяваше да излиза все по-често... Понякога вечеряше с нея в трапезарията на партера. Лудата по цял ден свиреше на пиано или рисуваше. Лин почистваше апартамента, без да проявява никакво любопитство.

Всичко изглеждаше наред. Отрупваше Ева с подаръци. Веднъж Лин бе повдигнала бялото платно, покриващо статива; виждайки портрета на Ришар като травестит, седнал на бара, си бе казала, че май наистина на господарката ѝ хлопаше дъската! Господинът заслужаваше похвала, че търпи това положение: по-добре беше да я остави в болница, но щеше да звучи зле, нали, жената на професор доктор Лафарг при лудите! При положение че и дъщеря му вече беше там!

* * *

Отчаяният Ришар се свлече на леглото. Държеше роклята в ръка и поклащаше глава.

Телефонът извънтя. Хукна към партера да го вдигне. Не разпозна гласа.

— Лафарг? Държа жена ти...

— Колко искате, кажете направо, плащам...

Ришар викаше с пресеклив глас.

— Успокой се, не ми трябва парите ти! Всъщност ще видим, ако можеш да ми дадеш и пари...

— Моля ви, кажете ми, жива ли е?

— Естествено!

— Не ѝ причинявайте болка...

— Спокойно, няма да я съсипвам...

— Тогава?

— Трябва да се видим. Да поговорим.

Алекс определи среща на Лафарг: същата вечер, в 22 часа, пред търговския център до Операта.

— Как ще ви позная?

— Нямай грижа! Аз те знам... Ела сам и не прави глупости, иначе ще ѝ се случи случка.

Ришар прие. Човекът отсреща вече бе затворил.

Ришар направи същото като Алекс преди няколко часа. Грабна бутилка скоч и отпи дълга глътка направо от гърлото. Слезе в мазето, за да се убеди, че нищо не е пипано. Вратите бяха заключени, поне тук всичко бе наред.

Какъв беше този тип? Несъмнено някой бандит. Обаче не искаше откуп, поне засега не. Искаше нещо друго: но какво?

Не бе казал нищо за Ева. През първите дни при пленяването на Венсан той бе взел мерки присъствието му да не проличи по нищо. Направо бе освободил двамата слуги преди Лин и Роже, наети много по-късно, когато положението с Ева отчасти се бе „нормализирало“. Страхуваше се полицията да не надуши дирите му. Родителите на Венсан не се отказваха от издирването, научаваше го от местните вестници... Разбира се, всичко бе минало идеално, бе заловил Венсан посред нощ, далече от всякакво населено място, бе унищожил уликите, но знае ли човек? Самият той беше пуснал жалба относно Вивиан, винаги можеше да се получи някаква случайна връзка.

После бе минало време. Шест месеца, година, две, днес — вече четири... Случаят бе забравен.

Ако онзи знаеше коя е Ева, нямаше да говори така, нямаше да каже „жена ти“. Явно, вярваше, че Ева и Ришар са женени. Понякога Лафарг се появяваше с нея и тогава всички мислеха, че си има млада любовница... От четири години бе прекратил всякакви връзки с бившите си приятели, които си обясняваха отдръпването му с лудостта на Вивиан. Бедният Ришар, казваха си те, какъв лош късмет: жена му загина при самолетна катастрофа преди десет години, а сега и дъщеря му е в психиатрията, горкичкият!...

Хората, на които показваше Ева, бяха единствено служебни познати, колеги, никой не се учудваше на присъствието на жена до него по време на редките приеми, които посещаваше. Шепотът на възхита, който придружаваше появата на неговата „любовница“, го изпълваше със задоволство и... професионална гордост!

Следователно бандитът не знаеше нищо за Венсан. Това бе повече от ясно. Но какво искаше?

* * *

Лафарг подрани за срещата с Алекс. Пристъпваше на тротоара, блъскан от хората, които влизаха и излизаха от търговския център. На всеки два-сет секунди поглеждаше часовника си. Най-сетне Алекс отиде при него, след като се убеди, че лекарят бе сам.

Ришар внимателно огледа лицето на Алекс — четвъртито, грубовато лице.

— С кола ли си?

Ришар посочи паркирания наблизо мерцедес.

— Да вървим...

Алекс му направи знак да седне зад волана и да потегли. Бе извадил колта от джоба си и го държеше на коленете си. Ришар тайно оглеждаше мъжа, надявайки се да открие някое слабо място в поведението му. Първоначално Алекс не казваше нищо. Задоволяваше се с „направо“, „наляво“, „надясно“; мерцедесът се отдалечи от квартала на Операта и извърши дълга обиколка из Париж — от „Конкорд“ до кейовете, от „Бастилия“ до „Гамбета“... Алекс не откъсваше очи от огледалото за обратно виждане. Когато се убеди, че Ришар не бе предупредил ченгетата, се реши да започне разговор.

— Ти си хирург, нали?

— Да... Ръководя отделението по пластична хирургия в...

— Знам, имаш и клиника в Булон. Дъщеря ти е луда, затворена е в лудница, в Нормандия — както виждаш, всичко знам... А жена ти е добре засега, вързана е за един радиатор в едно мазе, затова ме слушай добре, иначе няма да я видиш повече... Онзи ден те видях по телевизията!

— Да, давах интервю преди месец — потвърди Ришар.

— Дрънкаше как оправяш носове, как опъваш сбръчканата кожа на дъртите, такива неща... — продължи Алекс.

Ришар вече разбираше. Въздъхна. Мъжът не искаше Ева, а самия него.

— Мен ме търси полицията. Гръмнах едно ченге. Ако не си сменя мутрата, спукана ми е работата. И ти ще го направиш... По телевизията каза, че не отнема много време. Съвсем сам съм, нямам съучастници в удара. Няма какво повече да губя! Ако се опиташ да кажеш на ченгетата, жена ти ще пукне от глад в мазето. Не ми играй номера, както ти казах, нямам какво да губя. Ще си отмъстя на нея. Ако ме издадеш, никога няма да кажа на ченгетата къде е и тя ще пукне от глад, което хич не е приятно...

— Ясно, приемам.

— Сигурен ли си...

— Естествено, щом ми обещаете, че няма да я нараните.

— Обичаш я, а? — отбеляза Алекс.

Ришар се чу да произнася с безизразен глас „да“.

— Как ще го направим? Ще ме вкараш в болницата, не, по-добре в твоята клиника...

Ришар караше, стиснал с ръце волана. Трябваше да убеди мъжа да дойде във Везине. Очевидно не бе от най-умните. Наивността на действията му го доказваше. Дори не му бе минало през ума, че щом се озове под упойка, е напълно зависим. Глупак, най-обикновен глупак! Мислеше, че ще се измъкне, задържайки Ева. Смешно, направо смешно! Да, но трябваше да го накара да дойде във Везине: в клиниката Лафарг не можеше нищо да направи и идиотският му план можеше да успее, защото Ришар никога, за нищо на света не би се обърнал към полицията...

— Чуйте — каза той, — ще спечелим време. Всяка операция изисква дълга подготовка. Трябва да се направят изследвания, нали знаете?

— Не ме вземай за тъпанар, все пак...

— Да... Ако дойдете в клиниката, ще изникнат редица въпроси, операциите са предвидени отдавна, има разписание...

— Нали ти си шефът? — измърмори изненаданият Алекс.

— Така е, но ако ви издирват, съгласете се, че колкото по-малко хора ви видят, толкова по-добре.

— Така е, и какво?

— Ще отидем у нас, ще ви покажа какво мога да направя, ще скицираме нов нос, имате двойна брадичка, можем да я премахнем, всичко...

Алекс бе недоверчив, но прие. Изглежда, всичко се развиваше без грешка: докторчето се страхуваше за мацката си.

Когато пристигнаха във Везине, Лафарг покани Алекс да седне удобно. Бяха в кабинета; Ришар извади папки със снимки и намери някакъв мъж, който бегло напомняше на Алекс; с бял флумастер постепенно изтри носа и нарисова нов с черен контур. Алекс го гледаше със зяпнала уста. После Лафарг направи същото и с двойната брадичка. Набързо нахвърли портрет на Алекс в профил и анфас и друг, изобразяващ бъдещия Алекс.

— Супер! Ако ме издокараш така, няма защо да се безпокоиш за жена си...

Алекс грабна първата рисунка и я накъса.

— Ей, нали няма след операцията да дадеш описанието на ченгетата? — попита той разтревожено.

— Не ставайте смешен, за мен е важно единствено да видя отново Ева!

— Значи се казва Ева? Добре... При всички положения ще взема предпазни мерки...

Лафарг не се заблуждаваше: ако направеше операцията, мъжът възнамеряваше просто да го убие. Колкото до Ева...

— Вижте, да не губим време. Трябва да направя някои изследвания преди операцията. В мазето имам оборудвана малка лаборатория и можем веднага да започнем.

Алекс смръщи вежди.

— Тук?

— Ами да — отговори Ришар с усмивка, — често работя извън болницата!

Двамата се изправиха и Ришар посочи пътя към мазето. Помещението бе много голямо, имаше няколко врати. Лафарг отвори една от тях, запали осветлението и влезе. Алекс го последва. Ококори очи, удивен от гледката: дълга кушетка, множество уреди, пълен с инструменти остъклен шкаф. С колта в ръка обиколи малката операционна, която си бе направил Ришар.

Спря се пред масата, огледа огромния изгасен прожектор, който висеше отгоре, взе маската за анестезия, разгледа банките. Не знаеше какво съдържат.

— Какво е всичко това? — попита слисан...

— Ами... това е лабораторията ми...

— И оперираш тук хора?

Алекс посочи масата, големия прожектор. Разпознаваше най-общо уредите, които бе видял по време на телевизионния репортаж.

— О, не! Но нали знаете, принудени сме да правим опити... върху животни.

Ришар усещаше как потта избива по челото му, пулсът му се учестяваше, но той се стараеше страхът да не му личи.

Озадаченият Алекс поклати глава. Така беше, знаеше го, в крайна сметка лекарите правят разни експерименти с маймуни и други такива...

— Ами то тогава няма нужда да ходя в клиниката. Просто ще ме оперираш тук. Нали? Щом има всичко необходимо! — предложи той.

Ръцете на Лафарг трепереха. Скри ги в джобовете.

— Нещо се умисли, проблем ли има? — попита Алекс.

— Не... може би ще ми липсват едно-две неща.

— Колко време трябва да остана в леглото след операцията?

— О, съвсем малко! Вие сте млад, силен, а операцията не е тежка.

— И ще мога веднага да сваля превръзките?

— А, не! Ще трябва да изчакаме поне осем дни — увери го Ришар.

Алекс замислен крачеше из стаята, опипвайки апаратурата.

— Ако го направиш тук, няма ли някакъв риск?

Лафарг разтвори ръце, преди да отговори: не, всъщност никакъв риск...

— А сам ли ще си, няма ли да има медицинска сестра?

— О, няма нужда, мога да се оправя сам. Достатъчно е да не се бърза.

Алекс избухна в смях и с все сила потупа лекаря по гърба.

— Знаеш ли какво ще направим? Ще се настаня при теб и щом си готов, ще ме оперираш... Утре?

— Да... утре, щом искате... Но по време на, така де, на вашето „възстановяване“ кой ще се грижи за Ева?

— Споко, в добри ръце е...

— Мислех, че сте сам?

— Не съвсем, споко, няма да ѝ направим нищо лошо... Ще ме оперираш утре. И оставаме двамата тук осем дни. Слугинята ти е в отпуск, ще се обадиш на шофьора да не идва утре... Заедно ще отидем да вземем каквото ти липсва. Трябва да си вземеш отпуск от болницата. Хайде, идвай...

Върнаха се на партера. Алекс накара Ришар да се обади на Роже в дома му. Когато Ришар свърши с разговора, Алекс му посочи стаята на първия етаж.

Вкара го в апартамента на Ева.

— Жена ти не е ли наред? Защо я заключваш?

— Тя... ами понякога тя се държи странно...

— Като дъщеря ти?

— Донякъде, понякога...

Алекс залости трите резета, пожелавайки лека нощ на Лафарг. Огледа другата стая и излезе да се поразходи в парка. Сигурно времето вече ѝ се струваше доста дълго на Ева там, в Ливри Гарган, но всичко се нареждаше... След десет дни, след като свали превръзките, Алекс щеше да убие Лафарг и много поздрави на всички! След десет дни Ева може би щеше да е мъртва? Какво значение имаше?

На другата сутрин Алекс събуди Ришар много рано. Откри го излегнат с дрехите на леглото. Алекс приготви закуска, която изядоха заедно.

— Ще отидем до клиниката ти, да ти вземем нещата. Можеш ли да ме оперираш следобед? — попита го.

— Не... трябва да направя изследвания, да ти взема кръв.

— А, да, урина и всичко останало!

— Щом получа резултатите, можем да започваме. Да речем, утре сутринта...

Алекс бе доволен. Докторчето изглеждаше свястно. Седна зад волана на мерцедеса, за да отидат в Булон. Остави Лафарг пред клиниката.

— Не се бави много... нямам ти доверие!

— Не се безпокойте, трябва ми само минута.

Ришар влезе в кабинета си. Секретарката се изненада, че го вижда толкова рано. Помоли я да предупреди в болницата, че няма да присъства на сутрешната консултация. После порови в чекмеджето, взе две случайни шишенца, замисли се за миг и отиде да потърси кутия със скалпели, надявайки се това да впечатли допълнително Алекс, да го убеди още повече в неговото искрено „съдействие“.

Когато се върна в колата, Алекс прочете етикетите на лекарствата, отвори кутията със скалпели и внимателно прибра всичко в жабката. Във Везине направо слязоха в лабораторията. Лафарг взе кръв на бандита. Сведен над микроскопа, той огледа бегло стъклата, смеси произволно няколко капки реактиви и накрая разпита Алекс за предишни болести.

Алекс сияеше от задоволство. Следеше действията на Лафарг, надничаше зад рамото му и дори погледна за миг през микроскопа.

— Добре — каза Ришар, — всичко е наред. Няма нужда да чакаме до утре. Вие сте в цветущо здраве! Ще почивате цял ден. Няма да ядете на обяд и вечерта ще ви оперирам!

Приблужи се до Алекс, опипа носа, врата му. Алекс извади от джоба скицата на новото си лице и я разгъна.

— Така ли? — попита, сочейки рисунката.

— Да... така! — потвърди Лафарг.

Изпънат на леглото на заключения в другата стая Лафарг, Алекс се излежава в продължение на няколко часа. Искеше му се да пийне нещо, но му бе забранено. В осемнайсет часа отиде да потърси хирурга. Бе напрегнат: винаги го бе плашила мисълта да се озове на операционната маса. Ришар го успокои, накара го да се съблече. Алекс неохотно остави колта.

— Не забравяй жена си, докторе... — измърмори, лягайки.

Ришар запали големия прожектор. Бялата светлина бе ослепително ярка. Алекс запримигва с очи. Почти веднага се появи

Лафарг, облечен в бяла блуза и с маска. Алекс се усмихна успокоен.

— Почваме ли? — попита Лафарг.

— Почваме... И не прави глупости, иначе няма да видиш жена си!

Ришар затвори вратата на операционната, взе една спринцовка и се приближи до Алекс.

— Инжекцията ще ви отпусне... После, след четвърт час, ще ви приспя...

— Добре... И без глупости!

Върхът на иглата внимателно се заби във вената. Алекс виждаше над себе си усмихващия се хирург.

— Без глупости! Нали, без глупости...

Внезапно заспа. По време на последната секунда, докато бе в съзнание, разбра, че става нещо нередно.

Ришар свали маската, загаси прожектора и метна бандита на гръб. Отвори вратата на операционната, излезе в коридора и залитайки, се насочи към другата врата, която водеше към подземие.

След като заключи, отнесе Алекс до облицованата с пенопласт стена. Диванът и креслата все още бяха тук, както и други вещи, останали от Венсан. Прикова Алекс за стената и скъси веригите, като премахна няколко халки. Върна се в операционната, взе един катетър и го заби във вената на ръката му: щом се събудеше, макар и в окови, Алекс със сигурност щеше да се опита да вилнее, за да попречи на Ришар отново да му бие инжекция... Лафарг бе убеден, че този отчаян и преследван от полицията тип щеше да намери достатъчно сили, за да издържи на „класическо“ мъчение, поне за известно време. А Ришар бързаше... Оставаше само да чака.

Захвърли престилката си на земята. Отиде да вземе бутилката скоч и една чаша. После се настани на креслото срещу Алекс. Дозата упойка бе съвсем слаба, затворникът му скоро щеше да се събуди.

II

Алекс бавно изплува от съня. Лафарг чакаше, дебнейки всяка негова реакция. Надигна се и му удари силна плесница, за да го върне по-бързо в съзнание.

Алекс видя веригите, задръстената с безразборно нахвърляни мебели стая, странните фалшиви прозорци, морето, планината... Захили се. Всичко бе приключило. Нямах да каже къде е мръсницата, можеха да го измъчват, не му пукаше за смъртта...

Лекарят го наблюдаваше, седнал на фотьойла, посръбваше от чашата. Уиски: бутилката бе оставена на земята. Какъв мръсник! Беше го прекарал, беше му се присмял в лицето. Страшен пич, не му беше мигнало окото, добре го изпързала... Да, Алекс си признаваше, признаваше си, че е жалък.

— Значи така... — каза Лафарг — Ева е в някакво мазе, прикована за радиатор. Сама.

— Ще пукне... Никога няма да разбереш къде е! — измънка Алекс.

— Бяхте ли груб с нея?

— Не... Искаше ми се да я изучукам, но предпочетох да го оставя за после; май трябваше, а? Виж, никой повече няма да я чука. Никога повече... Там, където е, никой няма да се появи до две седмици! Ще пукне от глад, от жажда. Заради теб... Някой ден може би ще намериш скелета й... Поне добре ли се чукаше?

— Млъкнете — промълви през зъби Лафарг. — Ще ми кажете къде е...

— Няма да стане, щурак, можеш да ме нарежеш на парчета, нищо няма да ти кажа! Аз вече съм заникъде. Ако не ме убиеш ти, ще ме пипнат ченгетата: свършен съм, вече ми е все тая.

— Напротив, грубиянино, ще проговорите...

Ришар се приближи до Алекс, който се изхрани в лицето му. Бе приковал китката на ръката му за стената, с дланта нагоре, а широки свръхздрави залепващи ленти възпрепятстваха всяко помръдване на крайника.

— Виж! — каза Ришар.

Посочи забития във вената му катетър. Алекс плувна в пот, разхлипа се. Мръсник, значи така щеше да го пречупи... С лекарство.

Ришар му показва една спринцовка и я свърза с катетъра. Бавно натисна буталото. Алекс изрева, опита се да напъне веригите, но напразно.

Веществото вече беше в него, разтваряше се в кръвта му. Започна да му се повдига, някаква бяла мъгла постепенно помъгняваше съзнанието му. Спря да вика и да подритва. Изцъклените му очи продължаваха да виждат захиленото, неприветливо лице на Лафарг.

— Как се казваш?

Ришар дръпна за косата клюмналата му глава.

— Барни... Алекс.

— Спомняш ли си жена ми?

— Да...

След няколко минути Алекс даде адреса на къщата в Ливри Гарган.

* * *

Досами земята си проправя път свеж полъх. Извиваш се, за да легнеш на една страна, притискаш буза към пода и вкушваш свежата струя. Пресушеното гърло те боли. Пластирът на устните опъва кожата ти.

Вратата се отваря. Става светло. Това е Тарантулата. Втурва се към теб. Защо изглежда толкова разстроен? Презгръща те, внимателно маха пластира от устата ти, обсипва лицето ти с целувки, нарича те „момичето ми“, заема се с възетата, развързва ги. Вдървените крайници те болят, кръвообращението ти се възстановява рязко, неограничено.

Тарантулата те държи в обятията си, притиска те до себе си. Прокарва ръка през косите ти, гали главата, тила ти. Повдига те от земята, измъква те навън.

Не сте във Везине, а е някаква друга къща... Какво означава всичко това? С шут Тарантулата отваря една врата. Някаква кухня.

Без да те оставя, взема една чаша, пълни я с вода, дава ти да пиеш, бавно, на малки глътки...

Имаш чувството, че си погълнала килограми прах; а водата в устата ти — никога не си усещала нещо по-приятно.

Тарантулата те отнася в просташки обзаведен хол. Поставя те да седнеш в едно кресло, коленичи пред теб, отпуска чело на корема ти, обгръща с ръце кръста ти.

Присъстваш на всичко това някъде отдалече, като зрителка на абсурдна игра. Тарантулата е изчезнал. Връща се с покривката, която е забравил в мазето; завива те и те изнася навън. Навън е нощ.

Мерцедесът чака на улицата. Тарантулата те настанява и сяда зад волана.

Говори ти, разказва ти някаква безумна, невероятна история. Едва го слушаш. Отвялякъл те някакъв бандит, за да го изнудва... Горкият Тарантула, полудял е, вече не различава действителността от своите постановки. Не... Въпреки нежността, която демонстрира, знаеш много добре, че ще те накара да страдаш, за наказание... На светофара се обръща към теб. Усмивва се, отново гали косите ти.

Когато пристигате във Везине, отнася те до салона, настанява те на дивана. Изтичва до стаята ти, връща се с някакъв халат; облича ти го, след това отново изчезва... Появява се с поднос: храна и пиене... Дава ти някакви хапчета, не знаеш какви, няма никакво значение.

Кара те да ядеш, настоява да хапнеш малко кисело мляко, плодове.

Когато свършиваш, очите ти се затварят, изтощена си. Отвежда те на етажа, слага те в леглото; преди да заспиш, виждаш, че е седнал до теб, че те държи за ръката.

Събуждаш се... Светлината е приглушена, сигурно е рано сутрин. Тарантулата е тук, спи в едно кресло, вратата на стаята зее широко отворена.

Краката все още те болят, примката на въздетата бе много силно стегната. Обръщаш се на една страна, за да виждаш по-добре Тарантулата. Отново мислиш за невероятната история, която ти

разказа... Някакъв гангстер? А, да... избягал бандит, който искал Тарантулата да промени лицето му! А ти си била заложничка!

Не знаеш какво да мислиш... Сънят отново те наляга. Прекъсван от кошмари сън. Все същите видения: подсмивващият се Тарантула, ти си излегната на масата, огромният прожсектор те заслепява. Тарантулата е с бяла блуза, с хирургическа престилка, бяло кепе, присъства на събуждането ти, смее се с цяло гърло.

Чуваш смеха, многократно умножен, който проглушава ушите ти, още ти се спи, но не, упойката вече не действа... Продължава дълго, връщаш се отнякъде другаде, образите от съня ти още са съвсем живи, а Тарантулата се смее... Извърщаш глава, ръката ти е завързана, не, ръцете ти са завързани... В свивката на лакътя ти е забита игла, свързана е с тръбичка, капкомерът виси от бутилка със серум, която леко се полюлява високо над главата ти... Вие ти се свят, но постепенно силна болка нахлува на тласъци, някъде отдолу, ниско от корема, а Тарантулата се смее.

Бедрата ти са разкрячени, боли те. Коленете ти са привързани за някакви подпори, стоманени тръби... Да... Като онези столове на гинеколозите, за да преглеждат... Ох! Болката се изкачва от члена към корема, опитваш се да надигнеш глава, за да видиш какво става, а Тарантулата продължава да се смее.

— Почакай, миличък Венсан... ще ти помогна...

Тарантулата е взел някакво огледало, придържа те зад тила, поставя огледалото между краката ти. Не виждаш нищо, нищо, освен куп окървавени компреси и две тръбички, свързани с банки...

— Скоро ще виждаш по-добре! — казва ти Тарантулата и избухва в смях.

Да... ти знаеш какво ти е направил. Инжекциите, порасналите гърди и сега — това.

Когато действието на упойката преминава изцяло, когато напълно си възвръщаш съзнанието, надаваш вой, продължителен вой. Бе те оставил тук, в операционната в мазето, легнал, завързан за масата.

Върна се. Надвеси се над теб. Като че ли не можеше да спре да се смее.

Бе донесъл някаква торта, малка торта със свещичка. Една-единствена свещичка.

— Скъпи мой Венсан, ще отпразнуваме първия рожден ден на някого, когото ти добре ще опознаеш: Ева!

Посочи корема ти.

— Там вече няма нищо! Ще ти обясня. Вече не си Венсан. Ти си Ева.

Разряза тортата, взе едно парче и го размаза върху лицето ти. Вече нямаше дори сили да викаш. Усмиввайки се, изяде другото парче. Отвори бутилка шампанско, напълни две чаши. Изпи своята и изля другата върху главата ти.

— Е, миличка Ева, само това ли имате да ми кажете?

Попита какво ти е направил. Беше много просто. Той избута масата в другия край на мазето, където ти живееше досега.

— Скъпа приятелко, не можах да направя снимки на операцията, която извърших върху вас... При все това, тъй като този тип операции са често срещани, ще ви я обясня с помощта на това филмче.

Пусна прожекционен апарат... На опънатия на стената екран се появи операционна зала. Някой коментираше, но не бе Тарантулата.

„След хормоналното лечение, продължило две години, ще можем да осъществим вагинопластика върху господин X, с когото проведохме многобройни предварителни разговори.

След прилагането на анестезия, започваме с разрязване на част от главичката на пениса — 1,2 см — после отделяме цялата кожа на члена до основата. Разрязваме крачето също до основата... Същото се отнася и до дорсалното нервно-съдово краче на члена. Целта е да издърпаме предния лист на порестите тела до основата на члена...“

Не можеше да откъснеш очи от гледката, от хората с ръкавици, които боравеха със скалпела и пинцетите, дялкайки плътта, точно както Тарантулата бе направил с теб.

„Следващата стъпка се състои от скротоперинеален разрез, като оставаме на 3 см напред от ануса; екстериоризация на члена през разреза и продължаване на дисекцията на кожата и на главичката.

Така постигаме обособяване на уретрата и отделяне от порестите тела по медианата.“

Тарантулата се смееше, смееше... От време на време ставаше да оправи фокуса на картината и се връщаше при теб, потупвайки те по бузата.

„Третата стъпка е създаването на неовагина между уретралната повърхност, от една страна, и ректума отзад, от друга страна, с една вътрешно-ректална тръба, за да контролира отделянето.

Ето отделянето от неовагината, широка 4 см и дълбока 12–13 см... тук, затваряне на предния край на обвивката на члена и инвагинация на кожата на члена в неовагината...

Парчето главичка е екстериоризирано, така че да създаде неоклитор. Кожата от торбичката на тестикулите, която оставихме съвсем тънка, е изрязана: тя ще оформи големите срамни устни.

Тук виждате същия пациент няколко месеца по-късно. Резултатът е напълно задоволителен: вагината е с нормални размери и напълно действаща, клиторът е чувствителен и реагира, уретралното отвърстие е на мястото си и без пикочни усложнения...”

Филмът свърши. В лоното на болката, в долната част на корема усещаше силен сърбеж. Пикаеше ти се. Каза го на Тарантулата... Постави ти сонда и така дойде странното усещане, новото възприемане на половия ти орган. Отново се разкрещя...

Бе ужасно, не можеше да спиш. Тарантулата ти даваше успокоителни. По-късно те отвърза, за да те изправи. Пристъпи едва-едва около масата. Сондата се поклащаше между краката ти, както и тръбичките, свързани с вакуумни банки, които всмукваха секретите. Тарантулата държеше едната, другата бе натъпкана в джоба на халата ти... Бе останал без сили. Тарантулата те изведе от мазето и те настани в малък апартамент. Там имаше будоар, спалня... Всичко това те заслепи. За първи път от две години излизаше от килията. Слънцето къпеше лицето ти. Бе приятно.

„Възстановяването“ трая дълго. Сондата бе изчезнала, банките също. Бе останала единствено дупката там, между краката ти. Тарантулата те принуждаваше да носиш някакъв цилиндър, вкаран във вагината. Било необходимо, твърдеше той, иначе кожата

щяла да се затвори. Носи го месеци, месеци наред. Нагоре имаше една особено чувствителна точка: твоят клитор.

Вратата на спалнята бе винаги заключена. През спуснатите капаци виждаше някаква градина, езерце, лебеди. Тарантулата те посещаваше всеки ден в продължение на дълги часове. Говорехте за твоя нов живот. В какво се бе превърнал... Превърнала.

Върна се към пианото, рисуването... Понеже имаше гърди и онази дупка там, между бедрата, налагаше се да играеш играта. Да избягаш? Да се върнеш у дома след толкова време? У дома? Беше ли вече „у дома“ онова място, където бе живял Венсан? Какво щяха да кажат неговите познати? Нямаше никакъв избор. Гримът, тоалетите, парфюмите... Един ден Тарантулата те изведе на една алея в Булонския лес. Вече нищо не можеше да те трогне.

Днес този мъж спи до теб. Сигурно му е неудобно, свит в креслото. Когато те откри в мазето, те бе целувал, бе те взел в обятията си. Вратата е отворена. Какво иска сега?

* * *

Ришар отвори очи. Болеше го кръстът. Изпитваше странно чувство: цяла нощ бдя над Ева, после долови нещо, шумолене на плат — чаршаф — или пък Ева се бе събудила, наблюдавайки го на утринната светлина...

Тук е. Тук, в леглото, с широко отворени очи. Ришар се усмихва, става, протяга се, сяда на ръба на леглото. Говори, отново използва наложеното от него абсурдно обръщение „вие“ с непристойните цензури по време на пристъпите на омраза.

— Вече сте по-добре — каза той. — Всичко свърши. Аз... всъщност, край, можете да си тръгнете, ще се погрижа за документите, можеш да получиш нова самоличност, нали знаеш? Ще отидеш в полицията и ще им кажеш...

Ришар не спираше да говори, бе жалък, признавайки поражението си. Пълно и унижително поражение, което идваше твърде късно, за да накаже вече заглъхналата омраза.

Ева стана, изкъпа се и се облече. Слезе в салона. Ришар я откри на брега на езерото. Носеше натрошен хляб, който хвърли на лебедите.

Тя клекна край водата и призова птиците с изсвирване. Дойдоха да ядат от ръката ѝ, като извиваха шии, за да погълнат коричките.

Денят бе слънчев. Тръгнаха заедно към вилата и седнаха един до друг в люлката с навес край басейна. Останаха така дълго време, без да промълвят и дума.

— Ришар? — каза накрая Ева. — Искам да видя морето...

Извърна се към нея, погледна я с безкрайно тъжни очи и кимна. Върнаха се в къщата, Ева отиде за сак, напълни го с няколко неща. Ришар я чакаше в колата.

Тръгнаха. Тя свали страничното стъкло и протегна ръка във въздуха, извън вратата. Препоръча ѝ да престане заради насекомите и камъчетата, които можеха да я наранят.

Ришар караше бързо, вземайки почти гневно завоите. Тя го помоли да намали. Скоро се появиха стръмните скали на морския бряг.

Каменистият плаж на Етрета^[1] бе почернял от народ. Туристите се бяха скупчили край водата; имаше отлив. Разходиха се по пътеката, която лъкатушеше покрай скалата и свършваше с тунел, извеждащ на друг плаж, където се издигаше Кухата игла^[2].

Ева попита Ришар дали е чел романа на Лъоблан — странната история за бандити, скрити в издълбана в носа пещера. Не, Ришар не го беше чел... Каза през смях, с известна горчивина в гласа, че от работа не му остава особено свободно време. Тя настоя — стига де, всички познават Арсен Люпен!

Поеха обратно, за да се върнат в града. Ева бе огладняла. Седнаха на терасата на ресторант с морски дарове. Тя си поръча плато със стриди и морски охлюви. Ришар опита щипка от морски паяк и я остави да довърши храната сама.

— Ришар — попита тя, — каква е тази история с гангстера?

Отново ѝ разказа за завръщането във Везине, за празната спалня и отключената врата, за ужаса си от изчезването ѝ. И как накрая я бе открил.

— И остави бандита да си тръгне? — настоя тя, изпълнена със скептично недоверие.

— Не, завързан е в мазето.

Отговори тихо, с безизразен глас. Тя за малко не се задави.

— Ришар! Трябва да се върнем там, не можеш да го оставиш да пукне така!

— Той ти причини болка, заслужава си го!

Блъсна с юмрук по масата, за да го върне към реалността. Имаше чувството, че играе в някаква пиеса на абсурда — бялото вино в чашата ѝ, остатъкът от рака и неуместният разговор за мъжа, гниещ в подземията на къщата във Везине! Той гледаше встрани с отнесен вид. Тя настоя да се приберат. Той веднага се съгласи. Тя имаше чувството, че ако му каже да скочи от скалата, би го направил, без да се замисли.

* * *

Бе вече късно, когато се върнаха в имението. Тръгна пред нея по стълбите към мазето. Отвори вратата, включи осветлението. Онзи бе тук, на колене, с ръце, опънати от веригите, които тя познаваше толкова добре. Когато Алекс вдигна глава, тя нададе продължителен вик, стенание на животно, което не може да разбере какво му се случва.

Сломена, останала без дъх, сочеше с пръст пленника. Изтича в коридора, падна на колене и повърна. Ришар бе дошъл при нея и я подкрепяше, придържайки я за челото.

* * *

Значи това беше последното действие! Тарантулата си бе измислил безумната история за гангстера, за да приспи доверието ти. Бе те залъгал с ласки, отстъпвайки пред прищявката ти да видиш морето, за да те захвърли в безкрайния ужас!

А хитростта му да ти покаже пленения Алекс, също като теб преди четири години, бе имала за цел единствено да те пречупи още повече, да те тласне още повече — беше ли възможно? — към лудостта...

Да, такъв беше планът му! Не да те унижи, като те прави на проститутка, след като те бе скопил, накълцал, смлял, след като бе унищожил тялото ти, за да изгради друго — играчка от плът. Не,

всичко това бе една игра, началото на истинския му замисъл: да те тласне в обятията на лудостта, като дъщеря му... Понеже бе издържала всички изпитания, той вдигаше мизата!

Постепенно те бе принизявал, потапяше главата ти в тъмните води, от време на време те сграбчваше за косите, не позволяваше да се удавиш напълно, за да ти нанесе накрая последния удар: Алекс!

Тарантулата не бе луд: той бе гений. Кой друг можеше да измисли толкова умело подготвяна развързка? Мръсник, трябваше да го убие!

От Алекс нищо нямаше да се получи, трябваше да му е ясно... Със сигурност не възнамеряваше да му приложи същите мъчения, Алекс бе недодялан дървеняк, животно, навремето ти бе забавен, правеше с него каквото си поискаш, би те последвал навсякъде, като куче!

Тарантулата не можеше нищо да направи с него: изтънчеността, която ти познаваше, нямаше да му въздейства. Може би щеше да те принуди да го... Да, той беше окован, гол като червей, точно това искаше Тарантулата!

Не се бе задоволил с един, искаше да владее и двамата. Четири години, на Тарантулата му бяха нужни четири години, за да открие Алекс... Какво бе станало с Алекс? Но най-вече как Тарантулата бе успял да го залови? Та ти нищо не му бе казал!

Тарантулата стоеше до теб. Подкрепяше те. Локвата повърнато се разливаше по бетона. Тарантулата шепнеше нежни думи — душичка, миличка, — бързаше да избърше устата ти с носна кърпа...

Вратата на другото помещение бе отворена. С един скок ти се озова в операционната, взе един скалпел от масата и с бавни стъпки се върна при Тарантулата, насочвайки острието срещу него.

[1] Курортно селище в Горна Нормандия. — Б.пр. ↑

[2] Известна скала в морето и роман на Морис Льоблан от поредицата за Арсен Люпен. — Б.пр. ↑

III

Бяха изправени един срещу друг в осветеното от ярка неонена светлина бетонно подземие. Тя приближаваше спокойно със скалпела в ръка. Ришар не помръдваше. Алекс се развика от мазето. Бе видял Ева да пада на колене, да изчезва от полезрението му, а сега, през откритата врата, я виждаше да приближава с нож в ръка.

— Революерът ми, малката! — извика. — Революерът ми, ела, той го остави тук.

Ева влезе отново в мазето, взе оръжието на Алекс, наистина захвърлено на канапето. Ришар дори не бе трепнал, стоеше прав в коридора, но не отстъпваше пред дулото на насочения към гърдите му колт. Каза нещо невероятно:

— Ева, моля те, обясни ми!

Тя спря слисана. Това престорено изумление сигурно бе поредната хитрост на Тарантулата. Но нямаше да се измъкне така лесно мръсникът!

— Спокойно, Алекс! — извика тя. — Ще го пипнем този боклук!

Алекс също не разбираше какво става. Тя знаеше името му! Сигурно Лафарг ѝ го бе споменал. О, да: всичко бе много просто... Лафарг държеше жена си затворена и сега тя се възползваше от случая, за да се измъкне от мъжа си!

— Ева, убий ме, ако искаш, но ми кажи какво става!

Ришар се бе строполил на земята, облегнат на стената. Седеше отпуснат.

— Бъзикаш се с мен! Бъзикаш се с мен! Бъзикаш се с мен!

Бе започнала шепнешком, за да свърши с вик. Жилите на врата ѝ бяха изхвъркнали, погледът ѝ бе изцъклен, цялата трепереше.

— Ева, моля те, обясни ми...

— Алекс! Алекс Барни! И той беше с мен... Той изнасили Вивиан! Дори я изчука отзад, докато... докато аз я държах! Винаги си мислил, че съм бил сам, нищо не ти казах, не исках да преследваш и него... Той също е виновен за лудостта на дъщеря ти, мръсно копеле! А само аз се прецаках!

Алекс слушаше жената. Какви ги приказваше? И двамата ми играят някакъв номер, искат съвсем да откача... После внимателно огледа жената на Лафарг, устата, очите...

— А-а, не знаеше, че сме били двама? — продължи Ева. — Така е, Алекс бе мой приятел! Горкият, не му вървеше особено с момичетата... Налагаше се да му ги... свалям. С твоята хлапачка бе по-трудно, изобщо не искаше да бутне! Харесваше й да я галя, да я целувам, но щом бръкнех под полата й, край! Трябваше малко да я насилим.

Ришар невярващо поклащаше глава, смазан от виковете на Ева, от пискливия й глас, който продължаваше да се извисява.

— Аз я прекарах първи. Алекс я държеше, тя се дърпаше... А вие в хотела през това време плюскахте или танцувахте, нали? После пуснах Алекс. Той страшно се забавлява, знаеш ли, Ришар? Тя стенеше, много я болеше... Все пак по-малко, отколкото от това, което ти ми направи. Ще те убия, Тарантула, ще те убия!

* * *

Не, Тарантулата наистина нищо не знаеше. Ти така и не му каза. Когато ти призна защо те е осакатил — заради изнасилването на Вивиан, която полудяла, — реши да мълчиш. Единственото ти отмъщение бе да предпазиш Алекс. Тарантулата не знаеше, че сте били двама.

Лежеше там, на операционната маса, и той ти разказа за онази юлска нощ преди две години. Събота. Мотаехте се с Алекс из селото без никаква работа. Училищната ваканция току-що бе започнала. Ти заминаваше за Англия, а Алекс щеше да остане във фермата на баща си, за да работи на полето.

Шляехте се, обиколихте кафенетата — джаги, флипери, — после и двамата се качихте на мотора. Времето бе меко. В Динанкур, голямо съседно село на тридесетина километра, имаше танцова забава, някакъв събор. Алекс стреля с въздушна пушка по балони. Ти оглеждаше момичетата. Бяха много. Късно следобед забеляза хлапачката. Беше хубавка. Вървеше под ръка с някакъв възрастен, най-малкото доста по-стар от нея тип. Явно баща й. Носеше

светлосиня лятна рокля. Косите ѝ бяха чупливи, руси, а все още детското ѝ лице бе без грим. Разхождаха се заедно с други хора и по облеклото им веднага се виждаше, че не бяха селяни.

Седнаха на терасата на едно кафене. Момичето продължи обиколката си само. Заговори я, както винаги любезно. Казваше се Вивиан. Да, онзи с белите коси наистина бил баща ѝ.

Вечерта на площада имаше танцова забава. Покани Вивиан да отиде с теб. Искаше ѝ се, обаче баща ѝ! Бяха дошли тук, в хотела, за някаква сватба. Хотелът се намирал в бивш замък, отдалечен от къщите, и в парка му често организираха приеми, тържества. Трябваше да присъства на сватбената вечеря. Успя да я убедиш: вечерта щеше да дойде тук, до будката за пържени картопки. Бе още хлапе, малко лековерна, но толкова хубавка.

Вечерта няколко пъти намина край замъка. Богаташчетата бяха поръчали оркестър — о, не селяндури с акордеони, а истински оркестър, свиреха джаз, бяха облечени в бели смокинги. Прозорците на хотела бяха затворени, за да предпазят богаташите от недодяланите припеви на селската забава.

Към десет часа Вивиан излезе. Предложи ѝ нещо за пиене. Тя поръча кола, ти — скоч. Танцувахте. Алекс ви наблюдаваше. Ти му намигна. По време на блуса целуна Вивиан. Усещаше колко силно бие сърцето ѝ до гърдите ти. Не умееше да се целува. Здравно стискаше устни. После, когато ѝ показа какво да прави, ето че започна с все сила да върти езика си! Абсолютна будала. Миришеше приятно на някакъв сладък, дискретен парфюм, а не като местните момичета, които си изливаха литри одеколон. Докато танцувахте, ти я галеше по голия гръб — роклята ѝ бе дълбоко изрязана.

Разходихте се из улиците на селото. До една порта отново я целуна. Плъзна ръка под роклята ѝ, по вътрешната страна на бедрото, чак до слипа. Бе възбудена, но те отблъсна. Страхуваше се, че баща ѝ ще се кара, ако отсъства по-дълго. Не настоя повече. Върнахте се на площада. Бащата бе излязъл от хотела да търси дъщеря си. Видя ви заедно, ти извърна глава и продължи по пътя си.

Отдалече видя, че спореха. Изглеждаше ядосан, но се разсмя и се върна в хотела. Вивиан отново дойде при теб. Баща ѝ я пускаше още малко.

Танцувахте. Притискаше се към теб. Ти галеше гърдите ѝ в полумрака. След час пожела да се прибира. Ти направи знак на Алекс, облегнат на бара до дансинга с кутия бира в ръка. Каза на Вивиан, че ще я изпратиш. Хванати за ръка, заобиколихте замъка. През смях я повлече към храстите, в дъното на парка. Тя се противеше, също през смях. Много ѝ се искаше да остане с теб.

Облегнахте се на едно дърво. Вече целуваше съвсем прилично. Позволи ти съвсем мъничко да вдигнеш роклята ѝ. Внезапно сграбчи слипа ѝ и го разкъса, затискайки устата ѝ с ръка. Алекс бе до вас, хвана ѝ ръцете, извивайки ги зад гърба, и я просна на земята. Държеше я здраво, докато ти се наместваше между краката ѝ. Алекс гледаше как действаш.

После ти държеше Вивиан, на четири крака в тревата, докато Алекс се наместваше зад нея. Алекс не се задоволи с това, което ти вече ѝ бе направил. Искеше нещо повече. Прониквайки, ѝ причини силна болка, тя се бореше със силата на отчаянието, освободи се. Крещеше. Ти я последва, задържа я за крака. Успя да я обездвижиш. Искеше да я шамаросаш, но ръката ти сама се сви и в лицето ѝ се заби юмрукът ти. Тилът ѝ силно се блъсна в дънера, до който стояхте. Загуби съзнание, а тялото ѝ бе обхванато от гърчове.

По-късно Тарантулата ти бе разказал всичко. Когато чул виковете, оркестърът в хотела свирел *The Man I Love*. Излязъл тичешком в парка. Видял те, коленичил в тревата, докато си се опитвал да сграбчиш Вивиан за глезена и да ѝ попречиш да вика.

Алекс бе избягал, без да чака, шмугвайки се в храсталака. Вивиан бе политнала напред. Трябваше да изчезваш. Хукна право пред себе си с онзи по петите. Той излизаше от обилна вечеря и ти без никаква трудност му избяга. Алекс те чакаше на другия край на селото, до мотора.

През следващите дни ти бе много неспокоен. Онзи те бе видял до будката, на поляната, до хотела, за миг ти се бе поколебал, преди да решиш накъде да хукнеш... Но поне не беше от селото, което бе твърде отдалечено от вас. Постепенно тревогите ти се разсеяха. Следващата седмица замина за Англия и се върна чак в края на август. Пък и не за първи двамата с Алекс имахте неприятности!

Тарантулата те издирвал дълго време. Знаел приблизителната ти възраст. Видял смътно лицето ти... Не се обърнал към полицията.

Искал на него да му паднеш. Обходил района, разширявайки малко по малко кръга от околни села, дебнейки пред заводите, после и пред училищата.

Три месеца по-късно те видял в едно кафене срещу гимназията в Мо. Проследил те, наблюдавал те, отбелязал си навиците ти, до онази вечер в края на септември, когато ти се нахвърлил в гората.

Нищо не знаеше за Алекс, нямаше откъде да знае... Ето защо сега е тук, пред теб, останал без дъх, изцяло на твоята милост...

* * *

Ришар бе зашеметен. Коленичилата Ева бе насочила колта срещу него; изпънала ръце, с показалец, побелял от стискането на спусъка. Повтаряше монотонно с глух глас: ще те убия.

— Ева. Не знаех... Не е справедливо!

Бе разколебана от ненавременните угризения и леко се отпусна. Ришар дебнеше точно този момент. Ритна силно ръцете на младата жена, която изпусна оръжието и извика от болка. Скочи, сграбчи колта и се втурна в стаята, където бе окован Алекс. Стреля два пъти. Алекс рухна, улучен във врата и сърцето.

После Ришар се върна в коридора, наведе се над Ева, помогна ѝ да се изправи, самият той коленичи и ѝ подаде колта.

Залитайки, тя се изправи напълно, пое си дълбоко дъх, прицели се с раздалечени крака, доближавайки края на дулото до слепоочието на Лафарг.

Той я гледаше втренчено, погледът му не издаваше никакви чувства, като че ли искаше да постигне онова безпристрастие, което щеше да позволи на Ева да не проявява никакво състрадание, като че ли искаше отново да стане Тарантула, Тарантула със студени и непроницаеми очи.

Ева го гледаше — смален, рухнал. Изпусна колта на пода.

Качи се на партера, изтича в парка и спря задъхана пред входния портал. Времето бе хубаво, по синята повърхност на басейна пробягваха отблясъци.

Тогавя Ева се върна обратно, влезе във вилата и се изкачи на горния етаж. Седна на леглото в спалнята си. Пред нея бе

триножникът, покрит с парче плат. Дръпна го, дълго съзерцава отблъскващия портрет на Ришар като травестит, с пиянското лице и сбръчканата кожа, Ришар като застаряваща проститутка.

Бавно слезе обратно в мазето. Тялото на Алекс продължаваше да виси на веригите. На цимента се бе образувала голяма локва кръв. Повдигна главата на Алекс, издържа за момент погледа на мъртвите му очи, после излезе от килията.

Ришар все още седеше в коридора, с отпуснати край тялото ръце и вдървени крака. Горната му устна леко потреперваше. Тя седна до него и го хвана за ръката. Остави главата му да се отпусне на рамото ѝ.

После прошепна с тих глас:

— Ела... не трябва да оставяме трупа тук...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.